

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN van het
MINISTERIE VAN OORLOG

115de JAAR

Nr. 6

Juni 1946

Nadruk verboden

Abonnement f 3.— per kwartaal. Overzeesche Gewesten en Buitenland f 15.— per jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS, Bezuïdenhout 9, Den Haag, Tel. 77.18.58, Postrekening 44.715

Directeur: J. MOORMAN, Res. Luitenant-Kolonel der Infanterie b.d.
Redactie: J. J. C. P. WILSON, Luitenant-Generaal van den Generalen Staf
D. A. VAN HILTEN, Kolonel van den Generalen Staf
M. R. H. CALMEIJER, Kolonel van den Generalen Staf
MR. W. J. VAN DIJK, Res. Kolonel der Infanterie
J. J. WIJNSOUW, Majoor van den Generalen Staf, Secretaris
J. H. JANSEN, Kapitein der Infanterie

Inhoud

Officieele Mededeelingen van het Ministerie van Oorlog

Uit de Legerorders 286

Redactioneel gedeelte

Amerika's Aandeel in de Overwinning IV, Tweejarig rapport van den Chef van den Staf van het Amerikaansche Leger Generaal George C. Marshall.

Toegekende Beloningen 288
Ontwikkeling en Ontspanning 290
Legerleiding 293
De Demobilisatie 295
WEERPlicht 296

De L.I.B.'s bestemd voor Nederlandsch=Indië, door M. v. d. Heuvel, Majoor K.N.I.L. 307

De vervaardiging van een bevel, door L. A. D. Kranenburg, Eerste Luitenant der Infanterie 316

Het Infanterie=Bataljon, door J. Postma, Kapitein der Infanterie K.N.I.L. 322

Het gebruik van rook, door J. H. Jansen, Kapitein der Infanterie 328

Ervaringen over officiersvorming bij pionierscompagnieën, door Dr. F. de Boer, Reserve Majoor en L. M. C. Heukeshoven, Reserve Eerste Luitenant 332

Uit de Buitenlandsche Vakpers 335

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN van het
MINISTERIE VAN OORLOG

115de JAAR

Nr. 6

Juni 1946

Nadruk verboden

Abonnement f 3.— per kwartaal. Overzeesche Gewesten en Buitenland f 15.— per jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS, Bezuïdenhout 9, Den Haag, Tel. 77.18.58, Postrekening 44.715

Directeur: J. MOORMAN, Res. Luitenant-Kolonel der Infanterie b.d.
Redactie: J. J. C. P. WILSON, Luitenant-Generaal van den Generalen Staf
D. A. VAN HILTEN, Kolonel van den Generalen Staf
M. R. H. CALMEIJER, Kolonel van den Generalen Staf
MR. W. J. VAN DIJK, Res. Kolonel der Infanterie
J. J. WIJNSOUW, Majoor van den Generalen Staf, Secretaris
J. H. JANSEN, Kapitein der Infanterie

Inhoud

Officieele Mededeelingen van het Ministerie van Oorlog

Uit de Legerorders 286

Redactioneel gedeelte

Amerika's Aandeel in de Overwinning IV, Tweejarig rapport van den Chef van den Staf van het Amerikaansche Leger Generaal George C. Marshall.

Toegekende Beloningen 288
Ontwikkeling en Ontspanning 290
Legerleiding 293
De Demobilisatie 295
WEERPlicht 296

De L.I.B.'s bestemd voor Nederlandsch=Indië, door M. v. d. Heuvel, Majoor K.N.I.L. 307

De vervaardiging van een bevel, door L. A. D. Kranenburg, Eerste Luitenant der Infanterie 316

Het Infanterie=Bataljon, door J. Postma, Kapitein der Infanterie K.N.I.L. 322

Het gebruik van rook, door J. H. Jansen, Kapitein der Infanterie 328

Ervaringen over officiersvorming bij pionierscompagnieën, door Dr. F. de Boer, Reserve Majoor en L. M. C. Heukeshoven, Reserve Eerste Luitenant 332

Uit de Buitenlandsche Vakpers 335

OFFICIEELE MEDEDEELINGEN

van het

Ministerie van Oorlog

UIT DE LEGERORDERS

Nr. 234. — Aangifte van diefstal motorrijtuigen.

In de Ministerieele Beschikking van 21 Maart 1946, nr. 101, is voorgeschreven, hoe te handelen, wanneer er diefstal van een motorrijtuig heeft plaats gehad, welke aan schuld of nalatigheid van den bestuurder te wijten is.

Diefstal van motorrijtuigen, welke niet te wijten is aan schuld of nalatigheid van den bestuurder, moet, wanneer deze wordt geconstateerd, onverwijld worden medegedeeld aan den dichtstbijzijnden politie-post, aan den Commandant van het betrokken onderdeel, of bij ontstentenis van dezen, aan den Transportofficier of den officier belast met het motormaterieel van dat onderdeel.

Tevens moet mededeeling geschieden aan het Hoofd van het Centraal Registratiebureau voor motorrijtuigen der K.L.

Zulks dient te geschieden onder vermelding van merk en type, motor- en chassisnummer, registratienummer, kortom al die gegevens, welke voor de opsporing van nut kunnen zijn.

Tevens opgave van plaats, waar en tijdstip waarop de diefstal plaats had.

Nr. 247. — Regelen voor B.O.S.stations.

Voor ieder militair, die van een B.O.S. station gebruik maakt, gelden de volgende regelen :

1. Het is ten strengste verboden in de onmiddellijke nabijheid van de benzinepomp te rooken.

2. Bij het tanken moet de motor stilstaan.

3. Het afleveren van B.O.S. heeft uitsluitend plaats aan militairen voor militaire motorvoertuigen op geldige K.L.-coupons.

4. Aan het B.O.S.-personeel dient de rij-opdracht (werkticket) getoond te worden en de K.L.-coupons overhandigd, eerst daarna kan getankt worden.

5. Slechts in zeer bijzondere omstandigheden, onder volle persoonlijke verantwoordelijkheid van den betrokken meerdere, kan deze het B.O.S.-personeel *schriftelijk* gelasten hem, zonder inlevering van de vereischte K.L.-coupons, de noodige benzine en olie te verschaffen. Het B.O.S.-personeel is in voorkomend geval bevoegd legitimatie door middel van „Officers-“ c. q. „Paybook“ te eischen

Het schriftelijk gegeven bevel wordt onverwijld door het Hoofd van de B.O.S., voorzien van een rapport, opgezonden aan mijn Ministerie, Militair Kabinet, Bureau 6.

6. Aflevering van benzine in jerry-cans of vaten mag, evenals aflevering van B.O.S. aan civiele motorvoertuigen, na inname van geldige K.L.-coupons, uitsluitend geschieden met machtiging van de Afdeling B.O.S. of den gewestelijken B.O.S.-officier of het Bureau Marine-Transport van het Ministerie van Marine.

Nr. 248. — Betaling bezoldiging enz. in het Vereenigd Koninkrijk.

In deze L.O. zijn de bedragen van bezoldiging en toelagen welke worden genoten bij verblijf in het Vereenigd Koninkrijk vermeld.

Nr. 249. — Reizen naar het buitenland.

De aandacht van degenen, welke naar het buitenland reizen wordt in het bijzonder gevestigd op L.O. 249, welke bepalingen bevat op het gebied van reiswijzers, bagage, verblijfstoelagen enz.

Nr. 255. — Tenuen.

De aandacht van de Koninklijke Landmacht wordt gevestigd op de omstandigheid, dat, indien bepalingen van het Voorloopig Reglement op den Inwendigen Dienst en het Voorloopig Kleedingvoorschrift met betrekking tot de samenstelling en het dragen van tenuen met elkaar in strijd zijn, de bepalingen van het Voorloopig Reglement op den Inwendigen Dienst prevaleeren.

Nr. 257. — Vertoonen van films.

Deze L.O. bevat bepalingen, welke in acht moeten worden genomen bij het vertoonen van films.

Nr. 263. — Prijs van C.A.D.I.=rantsoenen.

Cadi-rantsoenen moeten aan de rechthebbers worden uitgereikt tegen betaling van hetzelfde bedrag, dat de Cadi aan het onderdeel in rekening brengt.

Het doorberekenen van hogere prijzen of het verhoogen van den rantsoenprijs met een opslag, voor welk doel ook, is verboden.

Nr. 271. — Voering voor service=dress.

In de toekomst zal, naast stof voor service=dress, ook voering uit de militaire winkels betrokken kunnen worden.

In verband met de door het Centraal Distributie Kantoor getroffen regeling, waarbij officieren en onderofficieren in het bezit worden gesteld van de textielkaart, zal voorloopig de benodigde voering moeten worden betrokken uit den particulieren handel, waarbij per uniform $\pm$ 20 tot 22 textielpunten vereischt zijn.

Nr. 273. — Maximum snelheden.

De maximum snelheid van de H.U.P. (Chevrolet) met 4-wiel aandrijving, ofschoon deze is ingericht voor personenvervoer, bedraagt 35 mijl (55 km) per uur.

Bij alle motorrijtuigen met inschakelbare voorwielaandrijving is de maximum snelheid met de voorwielaandrijving ingeschakeld 20 mijl (32 km) per uur.

De voorwielaandrijving mag slechts worden ingeschakeld indien de weg- of terreinsomstandigheden dit noodzakelijk maken.

Nr. 278. — Kenteekenen voor Ned. militaire vliegtuigen.

Blijkens deze L.O. werd met ingang van 25 September 1946 teruggekeerd tot de kenteekenen zooals deze golden voor 1 October 1939. De oranje driehoek is derhalve vervangen door de rood, wit en blauw gekleurde cirkels.

Nr. 283. — Reizen in uniform naar België.

Na gehouden overleg met de betrokken Belgische autoriteiten bepaal ik, dat bij het reizen van militairen naar België door mij toestemming kan worden verleend daarbij in uniform gekleed te zijn.

Gegadigden dienen daartoe in hun verzoekschrift om buitenlandsch verlof dit verlangen kenbaar te maken met opgave der reden(en).

De toestemming om gedurende het verblijf in België in uniform gekleed te zijn, zal in het algemeen slechts worden verleend, wanneer het verlof geldt bezoek aan de naaste familieleden, officieele plechtigheden, sportdemonstraties e.d.

Nr. 289. — Embleem Ie Divisie.

Ter kennis van de Koninklijke Landmacht wordt gebracht, dat met

(Slot onderaan blz. 288)

AMERIKA'S AANDEEL

in de **OVERWINNING**

Tweejarig rapport (1 Juli 1943—30 Juni 1945)
aan den Minister van Oorlog van den Chef
van den Staf van het Amerikaansche Leger
GENERAAL GEORGE C. MARSHALL

in het Nederlandsch bewerkt door
W. Th. Carp, Kolonel van den Generalen Staf

IV

(Slot van blz. 279)

TOEGEKENDE BELOONINGEN

Het is niet mogelijk om een man te beloonen voor de diensten, die hij als strijder voor zijn vaderland verricht en er bestaat geen betaling, die hoog genoeg is om een vergoeding te zijn voor wat hij op het gevechtveld doormaakt. Dit is evenmin mogelijk indien men de persoonlijke ellende te velde beschouwd, die hij gescheiden van zijn gezin moet doormaken om zijn land op de meest afgelegen plaatsen op deze wereld te dienen. Daar de troep echter moet weten, dat dit van hooger hand erkend wordt heeft het leger de gewoonte om de menschen onmiddellijk na verrichte diensten of betoonde dapperheid te velde te beloonen door de toekenning van decoraties. Met uitzondering van de toekenning van het „Purple Heart”, dat de man krijgt, wanneer hij gewond is en dat dikwijls reeds in de vooruitgeschoven verbandplaatsen wordt uitgereikt, kende het leger 1.400.409 decoraties toe voor betoonde moed en belangrijke diensten. De hoogste onderscheiding „the Congressional Medal of Honour” werd aan 239 man toegekend; 40 % hiervan was echter den heldendood gestorven. Daarenboven werden 3.178 „Distinguished Service Crosses” toegekend; 630 „Distinguished Service Medals”; 7.192 „Legion of Merit”; 52.831 Silver Stars”; 103.762 „Distinguished Flying Crosses”; 8.592 „Soldiers Medals”; 189.309 „Bronze Stars”

(Slot van blz. 287)

ingang van 1 September 1946 het embleem voor de Ie Divisie moet worden gedragen door militairen, die bij de Ie Divisie zijn ingedeeld.

Aan militairen, die niet bij de Ie Divisie zijn ingedeeld, is het dragen

van bedoeld embleem uitdrukkelijk verboden.

Nr. 294. — Oprichting Ie Divisie.

Blijkens het gestelde in deze L.O. werd op 1 September 1946 de Ie Divisie opgericht.

Einde der Officieele Mededeelingen van het Ministerie van Oorlog.

en 1.034.676 „Air Medals”. Met uitzondering van de „Air Medal” en het „Purple Heart” werd aan de Infanterie 34½ % van alle decoraties uitgereikt. De Luchtmacht kreeg 34,1 %, de veldartillerie 10,7 %, het geneeskundig personeel 6 % en de andere wapens en diensten 14,7 %.

Het Departement van Oorlog onderscheidde 34 verschillende veldtochten gedurende het verloop van den oorlog. Voor deelneming aan elk dezer veldtochten mag een kleine bronzen ster op het lint gedragen worden, dat voor de krijgsverrichtingen op een bepaald operatieooneel wordt verleend. In plaats van 5 bronzen sterren mag een zilveren ster gedragen worden. De kleine bronzen pijlpunt werd toegekend aan hen, die deelnamen aan het afspringen per parachute, het landen met een zweefvliegtuig of het landen met landingsbooten tijdens het gevecht. De man b.v., die bij de 1e, 3e of 9e Inf. Divisie deelnam aan de gevechten, die sedert de Noord-Afrikaanschen veldtocht tot aan de overgave van Duitschland plaats vonden, mag de bronzen pijlpunt met 8 bronzen sterren dragen. Behalve de door het Departement van Oorlog genoemde veldtochten mag de commandant in een operatiegebied bronzen sterren uitreiken voor den strijd tegen duikbooten, luchtgevechten en gevechten op den grond, die geen deel uitmaken van dezen veldtocht.

Sedert mijn laatste rapport werden nog twee infanterie-onderscheidingen en een onderscheidingsteeken voor den geneeskundigen dienst ingesteld. Het infanterie onderscheidingsteeken werd aan hen gegeven, die zich na afloop van hun oefeningstijdperk door bijzondere diensten onderscheidten en het gevechtsinfanterie-onderscheidingsteeken werd toegekend aan hen, die een bijzondere geschiktheid als infanteriesoldaat in het gevecht betoonden. Het geneeskundig onderscheidingsteeken werd toegekend aan hen, die ongewapend in het gevecht met de infanterie oprukten om hun zorg aan de gewonden te wijden.

De sterren, die toegekend werden voor de deelneming aan de verschillende gevechten, werden verleend voor de navolgende veldtochten :

Het gebied in Europa, Afrika en het Midden Oosten

Egypte—Libië	11 Juni 1942 tot 12 Februari 1943
Luchtoffensief—Europa	4 Juli 1942 tot 5 Juni 1944
Fransch Marokko—Algiers	8 tot 11 November 1942
Tunis :	
Lucht	8 November 1942 tot 13 Mei 1943
Grond	17 November 1942 tot 13 Mei 1943
Sicilië :	
Lucht	14 Mei tot 17 Augustus 1943
Grond	9 Juli tot 17 Augustus 1943
Napels—Foggia :	
Lucht	18 Augustus 1943 tot 21 Januari 1944
Grond	9 September 1943 tot 21 Januari 1944
Rome—Arno	22 Januari tot 9 September 1944
Normandië	6 Juni tot 24 Juli 1944
Noord-Frankrijk	25 Juli tot 14 September 1944
Zuid-Frankrijk	15 Augustus tot 14 September 1944
Noord-Apenijnen	10 September 1944 tot 4 April 1945
Rijnland	15 September 1944 tot 21 Maart 1945
Ardennen	10 December 1944 tot 25 Januari 1945
Midden-Europa	22 Maart tot 11 Mei 1945
Povlakte	5 April tot 8 Mei 1945

Het gebied in Azië en den Pacific

Midden Pacific	7 December 1941 tot 6 December 1943
Burma	7 December 1941 tot 26 Mei 1942
Philippijnen	7 December 1941 tot 10 Mei 1942
Oost-Indië	1 Januari 1942 tot 22 Juli 1942
Indië-Burma	2 April 1942 tot 28 Januari 1945
Luchtoffensief Japan	17 April 1942 (veldtocht nog niet afgelopen)
Aleoeten	3 Juni 1942 tot 24 Augustus 1943
China	4 Juli 1942 (veldtocht nog niet afgelopen)
Papoea	23 Juli 1942 tot 23 Januari 1943
Guadalcanal	7 Augustus 1942 tot 21 Februari 1943
Nieuw-Guinea	24 Januari 1943 tot 31 December 1944 ¹⁾
Noord-Salomons	22 Februari 1943 tot 21 November 1944 ¹⁾
Oostelijke Mandaten :	
Lucht	7 December 1943 tot 16 April 1944 ¹⁾
Grond	31 Januari tot 14 Juni 1944 ¹⁾
Bismarck-Archipel	15 December 1943 tot 27 November 1944 ¹⁾
West-Pacific :	
Lucht	17 April 1944 (veldtocht nog niet afgelopen)
Grond	15 Juni 1944 (veldtocht nog niet afgelopen)
Zuid-Philippijnen	17 October 1944 tot 4 Juli 1945 ¹⁾
Luzon	9 Januari 1945 tot 4 Juli 1945 ¹⁾
Midden-Burma	29 Januari 1945 tot 15 Juli 1945
Ruykyus	26 26 Maart 1945 tot 2 Juli 1945 ¹⁾

ONTWIKKELING EN ONTSPANNING.

Gedurende dezen oorlog werden speciale maatregelen genomen om den soldaat zoowel geestelijk als lichamelijk zoo goed mogelijk te verzorgen. Deze verzorging werd voortgezet gedurende de bezetting en de demobilisatie. Millioenen Amerikanen zijn gedurende den oorlog voor vele jaren over verschillende plaatsen van de wereld verspreid geweest. De condities, waaronder zij in oorlogstijd hadden te leven, de gevaren waaraan zij bloot stonden, de eentonigheid, de slechte levensvoorwaarden, al deze zaken hebben een groote uitwerking op het moreel en het zenuwgestel van hen, die dit alles meemaakten. Vanaf het begin bleek het leger echter overtuigd dat door de leiding maatregelen moesten worden genomen om hen hierin tegemoet te komen.

Zoo werd in het begin van den oorlog reeds de „Special Service Division” van de „Army Service Forces” opgericht. Later werd deze tak van dienst gereorganiseerd in de „Information and Education Division”.

De „Special Services Division” gaat echter door met het ontwerpen en uitvoeren van de verschillende programma's, die ten doel hebben den man de vereischte recreatie te geven. Zoo werden b.v. iedere maand 4.000.000 boeken naar de verschillende operatietooneelen gezonden, welke boeken werden uitgezocht door de „Council on Books in Wartime”, die daarenboven maandelijks nog 10.000.000 tijdschriften aan de troepen verstrekke. Op ieder operatietooneel verzorgde een officier van de „Special Service” de verdeling van de films, het athletiek materiaal en andere behoeften. Voorts regelde zij het optreden van de verschillende door de „United Service Organisations” uitgestuurde groepen en de werkzaamheden van de „Red Cross Military Welfare Services Program”. In elk onderdeel regelde daarenboven nog een speciale officier de ontspanning van

¹⁾ Voor de met een noot aangegeven veldtochten is het tevens mogelijk dat de commandant in het operatiegebied ook na het einde van den veldtocht deze belooning aan hen uitreikt, die aan de gevechten na afloop hebben deelgenomen.

den troep. Gedurende de laatste twee jaren heeft men op dit gebied bij den troep zeer veel tot stand weten te brengen.

Het „Information and Education” programma heeft daarenboven al het mogelijke gedaan om den troep op de hoogte te houden zoowel van datgene dat bij hen zelf als wat elders op de wereld plaats vond. Zij publiceerden het tijdschrift „Yank” en moedigden de publicatie van eigen dag- en weekbladen aan. Op het oogenblik bestaan 8 verschillende uitgaven van het dagblad „Stars and Stripes”, dat in Engeland, Frankrijk, Duitschland, Italië, Afrika en op Hawaii wordt uitgegeven. In het Aziatische operatie gebied wordt een weekblad onder den naam „CBI-Roundup” in New-Delhi uitgegeven. Voor hen die in hospitalen worden verpleegd wordt een weekblad uitgegeven onder den naam „Outfit”, dat tot doel heeft, hen die door verwonding of ziekte van hun onderdeel zijn gescheiden alle inlichtingen omtrent de gebeurtenissen welke plaats vinden te berichten teneinde hen niet het gevoel te geven dat zij geheel van hun kameraden zijn gescheiden. Iedere week werden 55.000 exemplaren van dit tijdschrift in 154 hospitalen over de geheele wereld verspreid.

De „Information and Education Division” werkte tevens met het Ministerie van Oorlog samen inzake de verstrekking van gegevens omtrent de wijze waarop de soldaat te velde over verschillende aangelegenheden denkt. Het puntenstelsel, dat als basis voor het ontslag uit den militairen dienst werd gebruikt, was op deze gegevens gebaseerd.

Voorts voorziet het in een nieuwsdienst, waarbij het uittreksels uit de pers over de geheele wereld dagelijks verspreidde, ten einde per radio de verschillende legercouranten van nieuws te voorzien. Voorts worden radioprogramma's voor de troepen te velde uitgezonden. Gedurende de verschillende veldtochten werden deze programma's tot in de voorste lijn met verplaatsbare radiostations ten gehore gebracht. Deze uitzending, die bekend staat onder den naam van „Armed Forces Radio Service”, trachtte steeds de typisch Amerikaansche huiselijke sfeer aan den soldaat te brengen en kon beluisterd worden zoowel door hen die zich in Duitschland als op de eilanden in den Pacific bevonden.

Door middel van het „Armed Forces Institute”, welke 10 verschillende afdelingen over zee had, werden de troepen in staat gesteld hun persoonlijke opvoeding of technische bekwaamheid te vermeerderen. Voor het einde van den oorlog hadden reeds 1.000.000 man profijt getrokken van de gegeven schriftelijke cursussen of het materiaal dat voor zelfonderricht werd toegezonden.

Daarenboven werden kleine boekjes verstrekt om den soldaat op de hoogte te brengen van het gebruik van de taal van het land, waarin zij dienen. Voorts werden aan de troepen kaarten verstrekt waarop zij de verschillende krijgsverrichtingen konden volgen en werden pamfletten uitgereikt waarop de meest uiteenlopende onderwerpen werden behandeld. Ook werd de film voor dit doel dienstbaar gemaakt. Van deze laatste kunnen genoemd worden de serie „Why we fight” van kolonel Frank Capra, de serie bekend onder den naam „G.I. Movies” en de „Army-Navy Screen Magazine”. De „G.I. Movies” is een verzameling van korte reeds bestaande handelsfilms benevens een aantal welke door de „Army Pictorial Service” werd n vervaardigd, zij bestonden uit kleine tooneelstukjes e.d. die een zekere opvoedende waarde hadden. De „Army-Navy Screen Magazine” gaf nieuws en enkele onderwerpen, die voor den troep van belang zijn. Hierbij behooren tevens de z.g. „By request-films. Deze films werden op aanvragen van soldaten verstrekt. Een bepaalde groep in Nieuw-Guinea sprak nl. haar verlangen uit om een sneeuwstorm te zien, en over de geheele wereld kwamen aanvragen binnen om het vrijheidsbeeld te zien. Eén

man wilde het lied „Down by the Old Mill stream” gezongen door een kwartet hooren. Al deze onderwerpen werden door bovengenoemd „Screen Magazine” behandeld.

Een groote taak is thans weggelegd voor hen die de troepen welke in Europa op hun terugkeer naar de Ver. Staten wachten, benevens hen die voor de bezetting achterbleven, van het noodige materieel moeten voorzien. Op het oogenblik is een groot programma in uitvoering om in Europa de Amerikaansche soldaten in hun vrijen tijd gedurende de maanden, dat zij op verscheping naar hun land moeten wachten, meerdere ontwikkeling en opvoeding te geven. Dit programma is in drie gedeelten verdeeld. Het grootste deel wordt ingenomen door de opleiding van de soldaten van de kleinere eenheden, die zich in Europa en het Middellandsche Zeegebied bevinden. De scholen hiervoor zijn bataljons- en regimentsgewijze georganiseerd. Voor V—E dag waren reeds voldoende leerboeken door het „Armed Forces Institute” overgestuurd. De cursussen bevatten alle onderwerpen die op de lagere school en bij eenvoudige vaktraining worden gegeven, met inbegrip van verschillende vakken, die tot het middelbaar onderwijs behooren zooals algebra, eenvoudige scheikunde, geschiedenis, talen enz. Ook worden enkele cursussen in hooger onderwijs gegeven. Iedere soldaat kan aan elk door hem gekozen cursus deelnemen.

Voorts geeft men voortgezet en technische herhalingscursussen. Voor dit laatste is een technische school opgericht te Tidworth in Engeland, die een capaciteit van 4.000 studenten heeft en waar een tweemaandelijksche cursus wordt gehouden. Deze school werd midden Augustus voor soldaten en WAC-personeel geopend, die alvorens in de burgermaatschappij terug te keeren een oprissing van het vroeger geleerde wenschten. Om tot deze school toegelaten te worden moeten de leerlingen drie of meer jaren in hun vak hebben gestudeerd. Verder werd te Shrivenham in Engeland en tevens in Frankrijk een universiteit opgericht. Deze beide onderwijsinrichtingen geven series van 5 tweemaandelijksche cursussen op de hoogte van universitair onderwijs. Zij hebben beide een capaciteit van 4.000 studenten. Om hier te worden toegelaten moet men minstens hooger onderwijs hebben gevolgd. In beginsel wordt les gegeven door militair personeel, dat uit hoofde van zijn vroegere burgerbetrekking, hiertoe geschikt is. Hun aantal wordt vermeerderd met andere Amerikaansche leerkrachten. Zij die niet voor een der bovengenoemde opleidingen in aanmerking komen hebben de gelegenheid aan hun verdere vorming te werken door schriftelijke cursussen.

De troepen, die deel van de bezetting uitmaken, hebben thans weinig tijd om zich met het bovenstaande in te laten, doch naar mate de toestand in Europa zich herstelt, zullen zij meer gelegenheid vinden. Men verwacht, dat in de toekomst 1.250.000 mannen en vrouwen hiervan gebruik zullen maken.

Gelijktijdig wordt aan de ontspanning gewerkt. Een groote hoeveelheid materiaal dat hiervoor benodigd is, was reeds ten tijde van de Duitse overgave in Europa aanwezig. Sportmateriaal voor de beoefening van baseball, rugby, golf, zwemmen, tennis enz. is aan de troepen uitgereikt. Tevens werden voldoende bioscoopfilms ter beschikking gesteld. Overal werden winkels opgericht ten einde den man in de gelegenheid te stellen het noodige voor hemzelf te kunnen koopen. Men kan er voedsel en ververschingen krijgen zoowel als Zwitsersche horloges, Fransche parfums en andere specifiek Europeesche artikelen, tegen normale Amerikaansche prijzen.

Ook in den Pacific wordt aan deze zaken met kracht gewerkt ten einde de troepen ook op dit gebied van het noodige te voorzien.

LEGERLEIDING.

Gedurende de laatste twee jaar hebben de drie hoofd-commando's benevens de Generale Staf van het Departement van Oorlog op uitgebreide schaal leiding aan den oorlog gegeven.

De Luchtmacht heeft zich daarbij boven verwachting ontwikkeld. Bij dit laatste wapen werden jonge officieren wegens de enorme uitbreiding tot de vervulling van hooge posten geroepen en zij zijn door de groote mate van ondervinding, die zij hierbij hebben opgedaan uitgegroeid tot zeer goede militaire leiders, die hun jonge menschen dezelfde leiding en voorlichting weten te geven als zij die reeds over lange jaren ondervinding beschikten. Vele theoretische zaken zijn met succes in de practijk beproefd en naar bevinding gewijzigd. Nieuwe vindingen werden met enthousiasme tegemoet getreden en dadelijk beproefd met als gevolg dat de jonge piloten en vliegtuigbemanningen de gevaren en moeilijke opdrachten met geringe verliezen en een maximum aan uitwerking wisten uit te voeren. Het personeel, de vliegtuigen, de gevolgde techniek en de leiding van de legerluchtmacht, die uit meer dan 2.000.000 menschen bestond heeft een geweldig aandeel in onze overwinning gehad. Door hun aggressief optreden en door met groote nauwkeurigheid gebruik te maken van de strategische bombardementen, hebben zij de overwinning met geringe verliezen mogelijk gemaakt.

Het commando van de grondstrijdkrachten had de moeilijke taak ons groote leger in zeer korten tijd op de been te brengen en hierbij gelijktijdig 1.100.000 man af te richten, die in aanmerking kwamen om de verliezen van dit leger aan te vullen. Het begon met de organisatie en oefening van de divisie, zond daarna deze eenheden over zee en zorgde voor de aanvulling van hun verliezen. In Juni van dit jaar kreeg het, nadat de overwinning in Europa was bevochten, de terugkeerende divisies weer onder bevel.

De opgaven, die aan de legerhulpcorpsen werden gesteld zijn moeilijk en zeer samengesteld gebleken. De enorme taak, die deze organisatie had uit te voeren, is weinig bekend geworden; noch het publiek noch zelfs de eenvoudige man in het leger had hiervan het flauwste besef. De behoeften, die het leger bij zijn groote overzeesche operaties had, grepen dikwijls op de levenscondities in Amerika zelf in en veroorzaakten veelal critiek. Deze critiek was naar mijn meening dikwijls onjuist, aangezien men van de noodzaak veelal onkundig was. Daar het slagveld duizenden mijlen van de Vereenigde Staten was verwijderd, door de noodzakelijkheid om hier en in het buitenland groote voorraden te hebben plus door het feit, dat de toestand plotseling geheel kon veranderen, was het noodzakelijk dat deze dienst steeds voorbereid was op datgene, wat niet te voren werd verwacht.

Eén ding wordt dikwijls door de burgerbevolking vergeten, wanneer zij ten behoeve van de oorlogvoering in haar burgerrantsoenering gekort wordt. De verantwoordelijkheid voor den aanvoer van het benodigde op de juiste plaats en op den juisten tijd, is steeds aan den daarmede belasten officier opgedragen. Verontschuldigen en uitleggingen in dezen ten aanzien van den te kort gedanen soldaat worden noch door dezen noch door de leiding geaccepteerd, hoezeer zij ook de vermindering van wat voor de burgerbevolking noodig is met zich brengen.

Tot den dienst van de legerhulpcorpsen hebben gedurende de laatste twee jaren behoord: De aanvoer van levensmiddelen, kleeding, munitie en het transport hiervan, waartoe een vloot van 1537 schepen noodig was. Voorts de berekening en de uitbetaling van jaarwedde en toelagen tot een bedrag van 22,4 milliard dollar. Het afsluiten van contracten ter waarde van ongeveer

75 milliard dollar. De oprichting van 3700 verkoopsinrichtingen voor den soldaat. Het in bedrijf stellen van haven-organisaties in Boston, New-York, Hampton-Roads, New-Orleans, Los Angeles, San Fransisco en Seattle waar 7.370.000 man en 101.750.000 ton lading werd verscheept. Het beheer van den geneeskundigen dienst, die 9.083.000 hospitaolgevallen behandelde en 791.000 hospitaalbedden in bedrijf had. De oprichting en het beheer van de verschillende zg. „Postexchanges”, waar de man kleeding en uitrusting kon koopen, die een maandelijkschen omzet van 90.000.000 dollar hadden en voorts de oprichting en het bestuur van de verschillende inrichtingen voor ontspanning en opvoeding. De leiding van de administratie van het leger en tenslotte de geweldige taken, die de demobilisatie met zich mede bracht.

Temidden van al onze problemen werd de druk op deze instanties nog verhoogd door de aanvragen van de verschillende families om een spoedige demobilisatie van den betrokken man te verkrijgen. Aan deze aanvragen was zeer moeilijk tegemoet te komen vooral wanneer het soldaten betrof, die tot de verschillende inrichtingen in de Vereenigde Staten behoorden, die de drievoudige taak hadden om de behoefte voor den oorlog in den Pacific te verzorgen, de hergroepering in de Vereenigde Staten te helpen uitvoeren en daarenboven nog duizenden soldaten per dag te demobiliseeren. Voor het ontslag der soldaten was de benoedigde tijd om hun papieren en hun tegoed benevens hun uitbetaling te verzorgen van de 12 dagen die dit alles na den 1en wereldoorlog vorderde, tot een minium van twee dagen teruggebracht. De minste overschrijding van deze twee dagen deed steeds een storm van protesten opgaan. Dit alles zou in normale tijden door iedereen zijn geaccepteerd doch in deze tijd had het een slechten invloed op het moraal van de troepen over zee.

Bijna even samengesteld als de administratieve leiding was de taak der strategische leiding, die door de Joint Chiefs of Staff werd gegeven. Zonder de doorlopende inspanning van de verschillende groepen voor het ontwerpen der operatie en het juiste gebruik van onze hulpmiddelen, waren de verschillende overwinningen waaraan wij thans zoo gewoon zijn geraakt, niet mogelijk geweest. Ik wensch dan ook hier te getuigen van de groote hulp, die ik in dezen van den Generalen Staf en de bijzondere Staven van het Departement van Oorlog heb gehad, een hulp, die het mij mogelijk heeft gemaakt om de ontelbare vraagstukken, die deze wereldoorlog opwierp, te kunnen oplossen. Met groote toewijding hebben deze officieren zich aan hun taak gegeven, waarbij zij allen van het zoo zeer begeerde commando te velde moesten afzien, terwijl het publiek van hun werk volkomen onkundig bleef. Gedurende den oorlog is het mogelijk gebleken toch nog enkele van deze officieren een commando overzee te geven waarbij zij werden omgeruild met mannen, die aldaar te voren werkzaam waren. Het is hier niet noodig om meerdere bekendheid te geven aan het groote werk, dat de commandanten op de verschillende operatietooneelen hebben verricht. Hun arbeid is naar mijn meening overal vrijwel zonder groote fouten verlopen, niettegenstaande de vele onverwachte moeilijkheden, die de oorlog biedt. Ik ben dan ook overtuigd, dat ons volk in de toekomst met trots zal terugzien op al hetgeen, dat deze officieren voor het prestige van Amerika in het buitenland hebben gedaan, benevens de groote bijdrage die zij aan de geheele wereld hebben geleverd.

Aan de leden van het Congres wensch ik mijn dank te betuigen voor den grooten steun, dien zij het leger hebben gegeven inzake de toekenning van de geweldige bedragen die voor de voortzetting van den oorlog noodig waren en voor het goedkeuren van alle wettelijke maatregelen, die in dezen door het Departement van Oorlog werden voorgesteld.

Gedurende de laatste twee jaren heeft de Minister van Oorlog het leger met een moed en een doortastendheid gesteund, die zelden van een bewindsman wordt gevraagd. Ik gevoel de diepste dankbaarheid voor het groote vertrouwen, dat President Roosevelt mij persoonlijk heeft geschonken en voor de vastberadenheid, waarmede hij de moeilijkste perioden in onze oorlogvoering tegemoet trad. Het kan een historisch feit worden genoemd, dat gedurende de landing in Normandië door hem geen enkele maal meerdere informaties werden gevraagd dan hij gewoonlijk kreeg en dat hij mij noch Generaal Eisenhower gedurende de kritieke oogenblikken van de Duitsche doorbraak in de Ardennen een enkele vraag stelde. Het groote vertrouwen, dat hij in de legerleiding stelde, was een bron van steun voor de officieren van het Departement van Oorlog.

Aan mijn nieuwen opperbevelhebber ben ik dank verschuldigd voor den grooten steun, die hij mij dadelijk na zijn optreden gaf voor het tot een goed en vlug einde brengen van den oorlog zoowel in Europa als in den Pacific.

DE DEMOBILISATIE.

Het leger is thans bezig om zijn troepen, die voor de overwinning waren gemobiliseerd, te demobiliseeren. Deze demobilisatie brengt met zich mede, dat millioenen soldaten naar de Vereenigde Staten terug moeten keeren om aldaar ontslagen te worden. Voorts brengt het einde van den oorlog met zich mede, dat de munitieproductie, die gedurende de laatste 5 jaren een groot aantal werkkrachten heeft gevorderd, moet worden stop gezet. De demobilisatie grijpt dan ook ver in het normale leven in. Voordat de verschillende bureau's met hun werkzaamheden inzake den terugkeer van den man in het burgerleven kunnen gaan beginnen, moet het Departement van Oorlog de noodige maatregelen hebben getroffen om de hieraan voorafgaande werkzaamheden ordelijk te laten verlopen. Voorts moet het nationale leven zoo min mogelijk door de terugkeerende soldaten worden verstoord.

Wij hopen gedurende de eerstkomende 12 maanden, die op het einde der vijandelijkheden volgen, op zijn minst 5.000.000 officieren en soldaten ontslagen te hebben. De hoofdmoeilijkheid hierbij is hun vervoer. Onmiddellijk hierna moet men tot een overeenstemming komen, hoe sterk het leger in de toekomst zal moeten zijn.

De demobilisatie begon op het oogenblik, dat Duitschland zich overgaf. Het begon gelijktijdig met de hergroepeerings van onze strijdkrachten, die benoodigd waren om den oorlog tegen Japan voort te zetten voor het geval dit land tot het einde zou blijven vechten. Gedurende deze periode werd dan ook aan de verscheping van troepen voor deze hergroepeerings den voorrang gegeven. Zij omvatte de verplaatsing van troepen en materiaal direct van Europa naar den Pacific of via de Vereenigde Staten. De dag waarop Japan zich overgaf, werden deze laatste verschepingen onmiddellijk stop gezet en kregen de commandanten van de verschillende operatiotooneelen order om de troepen, die niet voor de bezetting van Japan waren bestemd zoo spoedig mogelijk te kunnen demobiliseeren.

Ons leger was opgebouwd uit menschen, die individueel voor een militaire taak geschikt waren en hun plaats in het economisch stelsel van ons land niet noodzakelijkerwijs moesten behouden. Als gevolg hiervan werd besloten, dat men de soldaten niet in hun eenheden zou demobiliseeren, doch dat men zulks individueel zou doen. Men was algemeen van meening, dat zij die het langst geënd hadden, het hardst gevochten en kinderen hadden, het eerst zouden worden ontslagen. Als gevolg hiervan werd een puntenstelsel uitgewerkt, waardoor 's mans voorrang inzake zijn terugkeer naar huis kon worden beoordeeld.

Dit puntensysteem kent punten toe voor den duur van den diensttijd over zee, zekere onderscheidingen, sterren voor veldtochten en het bezit van niet meer dan drie afhankelijke kinderen onder de 18 jaar. De punten worden toegekend voor het tijdperk na 16 September 1940. Oorspronkelijk waren 85 punten noodig om ontslagen te worden, thans is een minder groot aantal punten noodig om de demobilisatie in gang te kunnen houden.

De demobilisatie werd allereerst door de commandanten overzee ingeleid. Zoodra de manschappen terugkeeren, worden zij naar de depots gestuurd, die bij de ontschepingshavens zijn gelegen. Vandaar worden zij naar de verschillende legerkampen gezonden, die in de nabijheid van hun woonplaats zijn gelegen. In deze kampen worden zij behandeld, waarna hun ontslag uit den dienst binnen 48 uur volgt. De behandeling in deze kampen brengt met zich mede, dat de man het hem verschuldigde geld wordt uitbetaald, dat hij zijn uniform behoudt, zijn ontslagbewijs krijgt, zijn demobilisatie onderscheidingsteeken ontvangt, dat hij burgerkleeding mag dragen, een bewijs krijgt, waarop zijn staat van dienst is vermeld en tot slot het reisgeld ontvangt om naar huis terug te keeren. Hij ontvangt tevens een papier, waarop zijn rechten als oudgediende staan vermeld en de adressen, waar hij zich kan vervoegen om een betrekking te krijgen. Alles is gedaan om hem de middelen te verschaffen in de toekomst voor zichzelf te kunnen zorgen. Soldaten wier gezondheid door den dienst heeft geleden, worden niet naar huis gestuurd, voordat alles is gedaan om hen zooveel mogelijk te herstellen.

Het Departement van Oorlog heeft thans alle maatregelen, die voor een demobilisatie noodig zijn, voor zoover deze onder de thans gevolgde politiek kan worden uitgevoerd, in voorschriften vastgelegd: hetgeen nog verder voor de menschen gedaan moet worden, is een meer politiek dan militair vraagstuk. Het Departement van Oorlog kan ten aanzien hiervan verder niets doen, kan alleen voorstellen indienen, doch wacht verdere orders af.

Onze huidige politiek eischt van ons, dat wij bezettingstroepen in Europa en in den Pacific achterhouden, dat wij ons voorbereiden voor een mogelijke bijdrage voor de strijdkrachten, die door den Veiligheidsraad eventueel zullen worden gevorderd, dat wij de middelen voor een voldoende nationale veiligheid organiseren zoolang de wereldtoestand onevenwichtig blijft en dat wij later deze voorbereidingen een meer permanent karakter geven, zoodra een meer evenwichtige toestand intreedt.

Dit alles vereischt mankracht; doch niettegenstaande dat gaat ons land ertoe over om zoo spoedig mogelijk zijn geheele oorlogsleger te demobiliseeren. Tenzij honderdduizenden mannen van dit oorlogsleger voor dienst in de Ver. Staten en over zee worden achtergehouden, zal men in dit opzicht andere maatregelen moeten treffen.

Het Departement van Oorlog stelt voor, dat de bezettingstroepen en het Amerikaansche aandeel voor de internationale veiligheid zooveel mogelijk uit vrijwilligers zullen bestaan. Dit voorstel is alleen uitvoerbaar, indien men een vaste basis voor een soort beroepsleger ontwerpt. Indien deze voorstellen en de voorstellen die ik nu in detail zal bespreken door het congres worden aangenomen, kan de demobilisatie ongestoord voortgang vinden, totdat alle mannen, die destijds in dienst zijn gekomen naar hun haardsteden zijn teruggekeerd.

WEERPLICHT.

Om aan zijn verantwoordelijkheid te voldoen, ons land tegen eventuele vijanden van buiten te kunnen beschermen, moet het leger bij het maken van zijn

plannen ver in de toekomst vooruitzien. In verband hiermede heb ik een plicht en voel ik een verantwoordelijkheid mijn meening openbaar te maken om deze aangelegenheid van een zuiver militair standpunt te bezien en aan te geven, wat noodig is om een andere internationale catastrophie in de toekomst te voorkomen.

Reeds lange jaren is de mensch bezig geweest zijn persoonlijke veiligheid te verzorgen. In alle beschaafde landen zijn systemen bestudeerd om aan deze individueele veiligheid tegemoet te komen, ook voor hen, die niet in staat of bij machte waren zulks zelf te doen. Een behoorlijke beveiliging echter tegen datgene, wat reeds millioenen menschenlevens heeft gekost en hun huizen en eigendommen heeft vernietigd, is nog steeds niet georganiseerd.

Iedere oorlog eindigt met een gevoel van afschuw tegen de heidensche wijze waarop de menschheid zich heeft gedragen en iedere keer opnieuw verwarren wij het begrip militaire paraatheid met het begrip aanleiding tot den oorlog met als gevolg, dat een andere catastrophie onvermijdelijk is. Op deze onjuiste denkwijze is reeds lang geleden door Washington gewezen. Hij wenschte, dat ons land een zoodanige politiek zou voeren, dat zij een redelijke kans zou hebben eenige eeuwen veilig te zijn. Door deze richtsnoer niet te volgen, offert men in grooten getale menschenlevens op en men steekt zich in onbetaalbare schulden. Wij zijn echter op den ouden weg doorgegaan, wij hebben de harde werkelijkheid van 's werelds zaken veronachtzaamd en zijn zuiver idealisten gebleven.

Naar mijn meening zullen wij eerst de onjuiste gedachte moeten herzien, dat een politiek die veiligheid beoogt, een oorlogspolitiek zou zijn. Deze oorlog is ontketend door een volk, dat veel over den oorlog heeft gedacht, nl. het Duitse. Veel van de laatste oorlogen zijn door hen begonnen. De Deutsche soldatenphilosoof Clausewitz beschrijft den oorlog als de voortzetting van de politiek met andere middelen. Frederik de Groote, die aan Duitschland het strijd lustig karakter naliet, dat haar nu tot vernietiging heeft gebracht, zag in den oorlog alleen het middel om zijn wil door te zetten, onverschillig of deze goed of verkeerd was. Hij beweerde, dat hij met een onoverwinnelijke aanvallende militaire macht elk politiek argument waar kon maken. Hitler heeft getracht deze stelregel op de spits te drijven en het is ook een der grondbeginselen van Japan geweest. Men moet dezen stelregel echter van zuiver misdadigen aard beschouwen, doch zooals veel van dergelijke denkbeelden duikt zij steeds weer opnieuw op.

Reeds lang geleden heeft men getracht den oorlog uit te bannen, zooals men zulks met de misdaad heeft gedaan. De wet echter die de misdaad verbiedt, kan dezen niet voorkomen. Dit laatste moet afgedwongen worden. De macht die deze afdwinging tot stand brengt, moet echter op een zuiver democratische basis staan. Wil men den oorlog voorkomen, dan zal men dat niet moeten doen met behulp van een groot staand leger, dat door een bepaalde groep zou kunnen worden misbruikt, doch met den eenigen waarborg tegen zulk een misbruik van macht, nl. de combinatie burger—soldaat.

Ten einde tot een internationaal systeem te geraken, waarbij oorlogen in de toekomst worden uitgesloten, staan de vredelievende naties ten allen tijde klaar hun vertegenwoordigers naar vredesconferenties zooals Dunbarton Oaks en San Francisco te sturen in de hoop, dat zij aldaar een practische oplossing zullen vinden. Niettegenstaande dit alles zal een rijk land, dat zijn wapens neerlegt, voordat een volledige oplossing zal zijn gevonden, oorzaak van een nieuwe catastrophie kunnen zijn. Het bestaan van de samengestelde en vreeselijke middelen, die in

den tegenwoordigen tijd ten dienste van de vernieling staan, maken dit niet alleen waar maar naar mijn overtuiging onwederlegbaar.

Voor wat betreft de kracht zichzelf te verdedigen en de middelen, die hen hier toe ten dienste staan, kan gezegd worden, dat de democratische landen ziek waren op het moment, dat Hitler zijn strijdkrachten openlijk verzamelde om zijn wil aan de wereld op te dringen.

Ook de Vereenigde Staten van Amerika waren in dit opzicht ziek, daar wij geen behoorlijk leger bezaten. Wij beschikten over de geraamten van 3½ divisie, die in kleine onderdeelen over het geheele land waren verspreid. Het was zelfs onmogelijk dit kleine aantal troepen als divisie te oefenen, daar wij niet over het noodige motormaterieel beschikten en geen geld bezaten om doeltreffende manoeuvres te houden. De Luchtmacht bestond uit eenige gedeeltelijk uitgeruste escadrilles, die zich in de Vereenigde Staten, Panama, Hawaii en op de Philippijnen bevonden. Hun vliegtuigen waren verouderd en zouden het nauwelijks één dag in het moderne gevecht hebben uitgehouden; daarenboven mankeerden alle moderne wapens en uitrusting. Toen President Roosevelt op 8 September 1939 een betrekkelijken staat van oorlogsgevaar afkondigde, waren de Vereenigde Staten niet eens een derderangs militaire mogendheid. Daarenboven hadden sommige studenten als hun meening doen kennen, dat de jonge menschen van Amerika zouden weigeren hun land te verdedigen, waarvan zij klaarblijkelijk de Japanners hadden overtuigd.

Toen de Deutsche legers Europa onder den voet liepen, trachtten wij den oorlog te voorkomen door ons zelf wijs te maken, dat oorlog onmogelijk was. De veiligheid van de Vereenigde Staten werd echter in den aanvang verzekerd door groote afstanden, door bondgenooten en door fouten van den vijand. Het is echter de laatste keer in de geschiedenis geweest, dat de groote afstanden een factor bij onze verdediging zullen vormen. Wij kunnen in de toekomst opnieuw verkiezen ons op anderen te verlaten, doch indien wij zulks doen, leggen wij op onverantwoordelijke wijze onze vrijheid in de waagschaal.

Toen ik na den vorigen oorlog met Generaal Pershing uit Frankrijk terugkwam, heb ik hem geholpen ons land van een gezonde legerpolitiek te overtuigen. Indien zijn plannen waren aangenomen, hadden zij ons land honderden milliarden dollars en meer dan een millioen gewonden en dooden bespaard. Wij zouden misschien zelfs het laatste groote werelddrama hebben kunnen voorkomen. Destijds werd Generaal Pershing gevraagd met welk land wij bij onze oorlogsvoorbereidingen rekening moesten houden. Natuurlijk kon destijds deze vraag niet worden beantwoord, doch 20 jaar later bleek het Adolf Hitler te zijn, die met de nieuw uitgeruste legers van het verslagen Duitschland het nieuwe wereldconflict veroorzaakte. In 1940 werd mij door een comité van het congres deze vraag opnieuw gesteld. Op dat oogenblik was het mij zelfs nog niet mogelijk precies te zeggen waar wij zouden moeten strijden, doch ik deelde mede, dat in vorige oorlogen de strijdkrachten van de Vereenigde Staten in Zuid-Amerika, in Frankrijk, in België, in Duitschland, in Rusland, in Siberie, in Afrika, op de Philippijnen en in China hadden gevochten, maar ik kon niet weten, dat in de nabije toekomst de Amerikaansche soldaten in Burma en op de eilanden in den Pacific zouden moeten vechten en vrijwel over de geheele wereld in garnizoenen zouden komen. Uit het bovenstaande volgt duidelijk dat ons land ten allen tijde voorbereid moet zijn om zijn belangen te verdedigen, tegen elke mogendheid of combinatie van mogendheden, die zich sterk genoeg voelen om met de kracht van de wapens politieke voordeelen of uitbreiding der grenzen te verkrijgen.

In de laatste jaren kwam het reeds tweemaal voor, dat onze landbouw en in-

dustrie en het Amerikaansche volk zelf gebruikt werden om de plannen van agresieve landen te verijdelen ; de samenzweeters tegen den wereldvrede zullen ons geen derde kans geven.

In 1914 en in 1939 stonden Engeland, Rusland, Frankrijk, Polen en de andere landen in Europa tusschen Duitschland en Amerika. Daar in deze jaren de mogelijkheden van vernieling het tegenwoordige hoogtepunt niet hadden bereikt, moesten deze landen eerst worden overwonnen en moest daarna de zee worden overgestoken, alvorens onze fabrieken binnen het bereik van 's vijands vuur konden worden gebracht. Bij het einde van den oorlog in Europa lagen zij, wat de techniek betreft, nog juist even hierbuiten. Na zijn gevangenneming deelde Göring mede, dat indien Duitschland nog twee jaar had kunnen bestaan de steden, die in het oostelijk deel van de Vereenigde Staten zijn gelegen met raketten zouden zijn gebombardeerd. De eerste aanvallen hierop zouden echter reeds veel vroeger zijn aangevangen. De voortschrijding van de techniek gedurende dezen oorlog heeft de Vereenigde Staten tot in de vuurlinie van een wereldconflict geplaatst. In den tweeden wereldoorlog ontsnapten wij nog juist aan de bombardementen, in een derden wereldoorlog zal ons dit niet meer mogelijk zijn.

Er bestaat thans voor ons geen reden meer onze veiligheid, zooals wij vroeger deden, te baseeren op de zuivere verdediging van ons land. Integendeel wij moeten thans medewerken om den vrede over de geheele wereld te bewaren en dezen vrede kan alleen door kracht worden gehandhaafd.

Wat zullen wij dan in de toekomst moeten doen om sterk te blijven en niet tevens bankroet te gaan als gevolg van de militaire uitgaven noodig om een sterk, duur beroeps- of militeuleger te onderhouden. President Washington heeft deze vraag reeds in zijn aanbevelingen aan het 1e congres, dat volgens de Amerikaansche grondwet bijeenkwam, beantwoord. Hij stelde nl. regelingen voor om in vreedstijd een burgerleger te oefenen. Gedurende dien tijd gold nog de stelregel, dat een groot beroepsleger gevaren opleverde voor de vrijheid in een land. Deze stelregel bestaat heden ten dage nog. De beslissende factor bij de oplossing van het vraagstuk ligt echter thans in de verhouding tusschen de kosten, die voor zulk een leger benodigd zijn, en de rijksinkomsten. Geen enkele oplossing, die in de toekomst zal worden aangenomen, zal ontkomen aan de neiging om de aan haar verbonden kosten te verminderen, indien deze te hoog zullen zijn — en beroepslegers zijn zeer kostbaar.

Er is echter nog een ander nadeel aan een groot beroepsleger verbonden. In de 20e eeuw wordt de oorlog gevoerd met alle middelen, welke een land zoowel op economisch als wetenschappelijk gebied ten dienste staan en daarenboven vereischen zij de totale mankracht. Ieder onderdeel van menschelijke wetenschap wordt gebruikt en de kennis en de werkkraft van elk individu moet hieraan medewerken.

Vanzelfsprekend is het hierbij niet mogelijk ieder mensch een uniform aan te trekken teneinde gereed te staan een invasie te keeren. In vreedstijd moet een ieder het productiesysteem van zijn land met de grootste energie mede op peil houden, maar iedere Amerikaan van de komende generaties zal zijn land tevens moeten kunnen dienen om den vrede te handhaven of klaar staan op het oogenblik, dat deze vrede wordt verbroken. Het is dit begrip, dat wordt uitgedrukt door het woord algemeene weerplicht. Dit woord wil niet zeggen militaire dienst voor een ieder. Deze militaire dienst kan in vreedstijd door vrijwilligers worden uitgeoefend. Hen, die hiervoor worden geoefend, zullen zulks bovendien doen in afzonderlijke organisaties, die zich uitsluitend met deze oefening

bezig houden. Nadat men geoefend is, zal de jonge man een dan met het leger te maken krijgen, wanneer zij verkiesen of in de „National Guard” of in een Reserve eenheid of als vrijwilliger in het kleine beroepsleger dienst te nemen. Wanneer ons land in buitenlandsche moeilijkheden geraakt, kunnen zij echter allen onder de wapenen worden geroepen, zooals zulks thans ook geschiedt en volgens aanwijzingen, die alsdan door het congres zullen worden gegeven.

Het beginsel van algemeenen militairen weerplicht is niet zooals velen denken hetzelfde als het vormen van een massaleger. Dit laatste werd ons leger verscheidene malen verweten, het werd nl. beschuldigd van onvoldoende rekening te houden met de moderne ontwikkeling op technisch gebied. Ik geloof dat echter niets minder waar is. Reeds hierboven heb ik uitgelegd hoeveel mankracht wij voor industriele doeleinden beschikbaar stelden en van onze totale mobilisatie van 14.000.000 werden slechts 1.500.000 voor de infanterie en de mariniers bestemd.

Het overige deel hanteerde machines. Wat de oorlogsindustrie betreft, hierbij waren vermoedelijk 75 à 80.000.000 Amerikanen betrokken. Resumeerende kan men dus zeggen, dat 98% van de geheele mankracht bij de technische oorlogvoering was betrokken. Ook in de toekomst zal deze verhouding weinig of geen wijziging ondergaan. Het ontketenen van de oerkrachten van het heelal zullen het noodig maken, dat wij ons geheele intellect en al onze hulpmiddelen in dienst van de beveiliging van ons vaderland stellen.

Aan de andere zijde is het echter ook niet mogelijk om de behoefte aan mankracht bij de oorlogvoering zelf geheel uit te schakelen. Bij de luchtmacht, dat in dezen oorlog het wapen met de hoogste technische ontwikkeling is geweest, had men millioenen menschen noodig. Iedere „B-29”, die over Japan vloog, was afhankelijk van den arbeid van 12 officieren en 73 man in de onmiddellijke omgeving van het gevechtsterrein. Het aantal menschen dat noodig was om de atoombom op Hiroshima te werpen, was zeer groot. Om te beginnen hadden wij hiervoor de luchtbasis op de Marianen noodig, waar het toestel startte. Dit bracht voorbereidende operaties in den Pacific met zich mede, waarvoor duizenden schepen en millioenen tonnen materiaal en de inspanning van honderdduizenden menschen noodig waren. Daarna hadden wij de „B-20's” met hun jagerescorte noodig om ons het meesterschap in de lucht boven Japan te geven. Dit laatste was het resultaat van duizenden uren training en voorbereiding in de Vereenigde Staten en de energie van duizenden menschen.

De technische ontwikkeling van het leger heeft echter ook haar terugslag op de ontwikkeling van het economische stelsel van het land. Toen de auto het paard verdrong, vonden millioenen Amerikanen in deze nieuwe industrie hun werk, zoo zullen ook millioenen menschen bij het vervaardigen van het atoomwapen noodig zijn, indien wij genoodzaakt worden deze springstof in onze veldslagen te gebruiken.

Deze oorlog heeft duidelijk aan den dag gebracht, dat de veiligheid van een land, wanneer het door een gewapenden tegenstander wordt bedreigd, de diensten van alle welgeschapen mannelijke burgers van militairen leeftijd noodig heeft. In oorlogstijd kan een land nu eenmaal niet afhankelijk zijn van een groep mannen, die vrijwillig in dienst komen, doch evenmin gedooft onze veiligheid dit in vredestand.

Onmiddellijk bij het ontstaan van oorlog of oorlogsgevaar zal men nl. overeen groot aantal reeds geoefende of oefenende jonge menschen moeten beschikken ten einde zoo spoedig mogelijk de marine, het leger, the National Guard en de Reserve op oorlogssterkte te kunnen brengen. Indien dit het geval is, zullen onze strijdkrachten voor onmiddellijk gebruik gereed zijn om niet alleen aan een directe vijandelijke

bedreiging het hoofd te kunnen bieden, maar tevens om hem die plaatsen en terreinen te ontzeggen van waaruit hij zijn vernielende actie tegen ons land en onze industrie kan organiseren. Op deze wijze zullen wij voor de komende generaties een nationale militaire politiek opbouwen, die :

- 1°. geheel in overeenstemming is met de financiële capaciteit van onze vredes-economie en een volkomen democratisch karakter draagt ;
- 2°. de militaire en daardoor dus ook de politieke wereld te kennen geeft, dat deze groote strijdmacht tezamen met onze uitgebreide hulpbronnen, onze rijkdommen en onze productie onmiddellijk beschikbaar is.

Het spreekt van zelf dat alle landen ter wereld deze zienswijze zullen respecteren, daar zij op het minst een goede kans vormt den vrede in een wereld te bevorderen, in welke de oorlogen in hun snelle opeenvolging een ernstige bedreiging voor de vernietiging van haar beschaving vormen.

De beslissing in deze materie is zoo ernstig in haar gevolgen, dat ik hieromtrent volkomen eerlijk moet blijven. Het is daarom, dat ik hier moet zeggen, dat de tegenwerpingen, die inzake een algemeenen oefenplicht werden gemaakt op andere motieven waren gebaseerd of dat zij de onheilen van het verleden en het heden, die wij hierdoor trachten te voorkomen niet wenschen te zien. Deze tegenwerpingen zijn meestal gebaseerd op het feit als zouden deze maatregelen onze vrijheid beknotten, een vrijheid, die in het niet valt bij de pogingen om een oorlog te voorkomen en ons den vrede voor komende generaties te verzekeren.

Onze beslissing inzake het al of niet doorvoeren van algemeenen dienstplicht is van dringenden aard. Het Departement van Buitenlandsche Zaken is nl. de meening toegedaan, dat de vredesonderhandelingen zeer gebaat zullen zijn, indien de Vereenigde Staten over een middel beschikken, dat bij internationale conflicten kan worden gebruikt. Wel zal tijdens de vredesonderhandeling een basis moeten worden gevonden inzake de sterkte van onze strijdmachten in de lucht, op den grond en ter zee, maar het zal naar mijn meening niet mogelijk zijn, dat hierbij de noodzakelijkheid van algemeene dienstplicht wordt aangetast.

De grootte van ons leger in vreedetijd moet daarbij afhankelijk worden gesteld van het, feit dat zij een maximale veiligheid moet geven waarbij een zoo gering mogelijk aantal menschen, materieel en onderhoud moet worden ingeschakeld. Zoover men in de toekomst kan zien is het Departement van Oorlog, dat hierbij iedere factor in beschouwing heeft genomen van oordeel, dat wij een juiste politiek volgen, indien het in de toekomst mogelijk zal zijn 4.000.000 mannen binnen het tijdperk van een jaar na het ontstaan van een crisis waarbij de Vereenigde Staten betrokken zijn, te kunnen mobiliseeren.

De staande troepen zullen intusschen hoofdzakelijk een strategische macht vormen, die bijzonder sterk in de lucht zal moeten zijn en hoofdzakelijk in den Pacific en de Caribische Zee zal moeten zijn gelegerd, alwaar zij ten allen tijde gereed moet staan om een vijandelijken aanval te keeren of om ingezet te worden waar zulks noodig zal blijken. Het is nl. zeker, dat een volgende oorlog met een plotseligen aanval zal beginnen ten einde ons hiertegen onvoorbereid te kunnen treffen. De aanval zal vermoedelijk met raketten geschieden, die onmiddellijk door een strijdmacht zullen worden gevolgd, die het aanvankelijk succes zooveel mogelijk zal trachten uit te buiten. Wij moeten ons tegen een dergelijk optreden echter wapenen door den vijand op een afstand te houden, tot het oogenblik, dat wij op snelle wijze onze strijdkrachten zullen hebben gemobiliseerd. Het staande leger en de National Guard moeten dus ten allen tijde gereed zijn een zoodanigen aanval te keeren.

Een andere opdracht voor het staande leger zal worden gevormd door de bezetting van onze vooruitgeschoven bases. In het begin van dezen oorlog verloren wij reeds dadelijk de Philippijnen, Guam en Wake en het kostte ons een groot aantal menschenlevens en geld om deze eilanden weder in ons bezit te krijgen.

De derde opdracht van het staande leger zal bestaan in het vormen van de hogere Stafkwartieren, die de mobilisatie en eventueele operatieplannen op de hoogte van den tijd zullen kunnen houden. Onder deze Stafkwartieren versta ik ook het Departement van Oorlog, de Krijgsschool, de verschillende Militaire Opleidingsscholen en de Hoofdkwartieren van de Militaire Districten, waarin de Vereenigde Staten is verdeeld ten einde het regionale commando in vreedestijd mogelijk te maken.

Over het bovenstaande beschikten wij eveneens bij den aanvang van dezen oorlog nl. over de ontwerpers van plannen en een kleine groep mannen, die hoewel weinig te commandeeren, gezonde ideeën hadden omtrent den opbouw van ons leger. Hadden wij toen niet over den noodigen tijd beschikt, die Engeland en Rusland ons verschaften, zoo zouden hun plannen en ideeën van weinig nut zijn geweest.

De vierde en vermoedelijk de meest belangrijke opdracht voor het staande leger is zijn taak ons de middelen te verschaffen om de kennis, het leidinggevende personeel en de oefenmogelijkheid voor de recruten te leveren, die naar mijn meening den grondslag zullen vormen waarop de wereldvrede in hoofdzaak zal zijn gebaseerd.

In ons leger zal de National Guard een voorname plaats innemen. Zij moet gezond en sterk zijn ten einde haar plaats in de voorste lijn gedurende de eerste weken van een uitgebroken conflict te kunnen innemen. Het moet niet noodig zijn, dat zij een jaar of nog langer oefening behoeft, voordat zij tegen een geoeffenden vijand kan optreden. Het is echter niet mogelijk dat de National Guard in vreedestijd een dusdanige sterkte heeft, dat zij voor bovengenoemde taak voldoende berekend zal zijn. Daarom moet men naar mijn meening, die zich op mijn ervaringen van 1907 tot 1941 baseert toen ik zelf deel van de National Guard uitmaakte, haar van de noodige macht voorzien, waaruit de vrijwilligers kunnen worden geput, die voor de officiersrangen van dit leger in aanmerking komen. Ik ben overtuigd, dat met dit systeem een behoorlijke weerkracht kan worden opgebouwd, die aan onze behoefte na dezen oorlog kan voldoen.

Als tweede onderdeel van ons leger noem ik de „Organized Reserve”, die het mogelijk zal maken om de hulpmiddelen van ons land volledig te kunnen mobiliseeren. Bij den aanvang van den huidige oorlog bestond de Reserve hoofdzakelijk uit officieren, waarbij de Regiments- en Divisiegroepen niet konden worden gemobiliseerd.

Niettegenstaande het groote belang, dat dit instituut had, bestond zij hoofdzakelijk uit individueele personen. De enkele officiersplaatsen van het staande leger werden toen bezet door officieren van de Reserve. Het groote aantal nieuwe staven en organisaties moesten eveneens hoofdzakelijk door de reserve-officieren worden samengesteld en de oefenkampen waar de soldaten, opgeroepen door de Selective Service System, onder de wapens kwamen, putten eveneens uit deze spaarzaam aanwezige officieren. De opleidingsscholen voor officieren, die hun plaats in ons tegenwoordige leger innemen, vormden echter eveneens deze officieren, die hoofdzakelijk uit oud-gedienden uit den eersten wereldoorlog bestonden en afkomstig waren van het „Reserve Officers' Training Corps”. Elke drie of vier jaar kwamen zij voor een korten tijd onder de wapens, maar het aantal troepen, dat voor hun oefening beschikbaar kon worden gesteld, was zoo gering, dat

van een goede oefening weinig sprake kon zijn. Het gebrek aan troepen deed zich wel zeer ernstig hierbij voelen, daar de reserve formaties niet over de noodige militie beschikten. Voorts bestond er weinig contact tusschen de officieren van het „Reserve Corps” en die van de „National Guard” en was het aantal soldaten in het staande leger zoo gering, dat zij moeilijk bij de oefening van de reserve officieren dienst konden doen. Hierbij kwam nog, dat in de groote steden slechts zeer weinig troepen aanwezig waren, terwijl zich daar het grootste aantal reserve officieren ophielden. Zelfs indien er gelden beschikbaar zouden zijn geweest om de te oefenen reserve-officieren naar enkele onderdeelen van het staande leger over te brengen zoo zouden deze onderdeelen ten eenen male onvoldoende sterk zijn geweest om aan deze opdracht te voldoen. Dit is duidelijk wanneer men weet, dat de sterkte van het Officers’ Reserve Corps in 1938 meer dan tweemaal zoo sterk was als het aantal soldaten van het staande leger, dat zich in de Vereenigde Staten bevond.

Slechts bij toepassing van algemeenen dienstplicht kan nieuw leven in het reserve systeem worden ingeblazen. Het vormt een groep goed geoefende soldaten en officieren, waaruit de National Guard en de Organized Reserve hun vrijwilligers kunnen betrekken en het schenkt de Guard en reserve-eenheden de mogelijkheid om aan Legerkorps- en de Legermanoeuvres deel te nemen, die een besliste noodzakelijkheid voor de opleiding zijn. Zonder deze geoefende soldaten en officieren en zonder de mogelijkheid hen door realistische manoeuvres te oefenen, kan noch het staande leger noch de National Guard of de Reserve een opdracht naar behooren uitvoeren.

Ofschoon zij, die hun officiersrang aan de „Reserve Officers Training Centre” hadden behaald slechts 12% van alle officieren uitmaakten, was het van veel belang dat zij onmiddellijk beschikbaar waren. Ik zou niet weten wat wij hadden moeten doen, wanneer wij bij den aanvang van onze mobilisatie niet over hen hadden kunnen beschikken. Onze plannen zouden dan groote vertraging hebben ondergaan en ons optreden in Europa zou aanzienlijk zijn vertraagd. Wij moeten nu dit systeem uitbreiden en versterken. Het moet op een hooger peil worden georganiseerd en wel op dat van het academisch niveau. Dit is mogelijk, indien de leerling te voren heeft deelgenomen aan een voorloopige militaire opleiding, waardoor de cursus tevens tot 1 jaar zou kunnen worden teruggebracht. Hij zou dan op het trainingscentre kunnen komen met de kennis, die zijn voorgangers na 2½ jaar op hun driejarigen cursus hadden gehad. Hij zou zijn eerste oefening moeten hebben gehad, zijnde de militaire training, die bij het middelbaar onderwijs thuis behoort en zou gereed moeten zijn om den cursus voor officier aan te kunnen vangen. De opleiding in het oefencentrum zou bij de National Guard, de Organized Reserve en het Officerskorps kunnen worden gegeven. Een ononderbroken oefentijd van 1 jaar is hierbij echter beslist noodzakelijk.

Het is mogelijk soldaten individueel te oefenen om hen als vervangende krachten in de staande divisies te gebruiken. Hun opleiding kan in korten tijd plaats vinden. Wil men een eenheid in zijn geheel oefenen dan heeft men minstens een jaar noodig. Luchteenheden vragen zelfs meer tijd. Dit is het gevolg van dezelfde feiten, die wij ontmoeten bij de africhting van een rugby-ploeg. Een halfback kan vlug leeren hoe hij met den bal moet loopen, maar het neemt veel tijd en oefening en uren van worstelen, voor hij in staat is den bal door de ploeg van den tegenstander heen te brengen, daar hij hiertoe met de andere leden van zijn ploeg moet samenwerken. De man leert vlug een geweer of een mitrailleur afvuren, maar het neemt lange uren van worstelen, welke wij in het leger manoeeu-

vres noemen, voor het afschieten van het geweer in overeenstemming is gebracht met de werkzaamheden van meer dan 14.000 andere menschen van zijn ploeg.

Alle mannen, die de kans loopen om eens voor hun land te zullen moeten vechten, moeten deze gezame lijke opleiding doorloopen hebben. De soldaat, die tot de prachtige onderdeelen behoorde, die wij thans hebben, zal in de toekomst te oud geworden zijn en de toestand in het vredesleger zal wederom denzelfden vorm aannemen als ten tijde, toen wij onze mobilisatie begonnen en iedere man ten minste 1 jaar oefening met zijn eenheid noodig had, voordat wij de divisie over zee konden sturen.

Het oefenprogramma zal in overeenstemming moeten zijn met datgene, wat onze Amerikaansche soldaat in dezen oorlog de gelijke deed zijn van de best afgerichte soldaten ter wereld. Het programma moet met alle technische ontwikkelingen in de toekomst rekening houden evenals met de zich wijzigende tactische opvatting.

Gedurende de oefeningen zal een uitgebreid programma van werkzaamheden moeten worden afgewerkt, waarbij het echter niet noodzakelijk is, dat dit onder denzelfden druk verloopt waarin zulks in oorlogstijd heeft plaats gevonden. Athletiek, recreatie, korte week-ends en andere kleine vacanties zooals met Kerstmis zullen mogelijk zijn. Niettegenstaande dat zijn de onkosten voor de opleiding alleen te rechtvaardigen, indien wij ons oefenprogramma streng doorvoeren. Deden wij dit niet, dan zouden wij een halfbakken product verkrijgen, waarvoor in het buitenland niet het minste respect zou bestaan en waardoor het geheele principe van het stelsel te niet werd gedaan.

Aan hen, die vreezen, dat het leger onze jonge mannen zal vermilitariseeren en hen gevaarlijke ideeën zal bijbrengen, aan hen, die twifelen of het leger zijn taak zal kunnen vervullen, onderwerp ik het oordeel over onze tegenwoordige legers. Onze troepen zijn voldoende geoefend om een te klas vijand te verslaan, hun gedachten zijn niet vertroebeld, het tegendeel is waar en ik ben overtuigd, dat het Amerikaansche volk tevreden is, dat zijn legers in werkelijkheid de legers der democratie zijn. Men weet tevens, dat de jonge menschen, die deze legers vormen in beteren lichamelijken toestand zijn, dan indien zij niet onder de wapens waren gekomen en dat ook hun gezondheid beter is dan indien zij thuis waren gebleven. Ik moet hierbij alleen een uitzondering maken voor hen, die in de tropen dienen. De officieren die onze legers oefenden, waren hoofdzakelijk reservisten, Zij hadden in het begin leiding van beroepsofficieren, doch slechts 2% van het geheele officierskorps behoorde tot het beroepspersoneel, slechts weinigen meer behoorden tot de National Guard ; 25% behoorden tot het Officers' Reserve Corps en 12% werd dadelijk officier gemaakt in verband met hun burgerbetrekking. Het grootste deel van de officieren kwam uit den troep voort, nl. 59%, een getal, dat voor de democratie in het leger een waarborg is.

Aan hen, die den algemeenen dienstplicht ondemocratisch vinden, zou ik willen antwoorden, dat het naar mijn meening de hoogste democratische uiting van ons nationaal leven is. Daar men misschien zou kunnen zeggen, dat mijn meening hierover bevooroordeeld is, geef ik hier het oordeel van onzen eersten President. Washington's programma voorzag in algemeenen oefenplicht, aanvangend op een leeftijd van 17 jaar. De burgermilitie werd in drie klassen verdeeld nl. mannen van 17 tot 21 jaar, bekend als de voorhoede, mannen van 21 tot 46 jaar bekend onder den naam „hoofdmacht" en mannen van 46 tot 61 jaar bekend onder den naam „reserve". Alle oefening in vreedstijd zou door de voorhoede geschieden, doch in bijzondere gevallen zouden allen, die tot de hoofdmacht of tot de reserve behoorden kunnen worden geoefend. Deze militiewet werd op de

derde zitting van het 1e congres ingediend. Zij werd op 5 Maart 1792 behandeld en toen zij eindelijk werd aangenomen, bevatte zij geen enkel voorstel meer dat van Washington afkomstig was. Zij was zoo vele malen gewijzigd, dat toen zij eindelijk werd aangenomen één der afgevaardigden tegen een voorstel stemde, dat hij zelf had ingediend.

Het is zeer waarschijnlijk, dat de vele oorlogen, die de Vereenigde Staten sedert dien heeft gevoerd, hadden kunnen worden voorkomen indien het congres deze wet in zijn oorspronkelijk ontwerp had aangenomen.

Het ronselen van Amerikaansche zeelui zou dan in het begin van 1800 niet als een onschuldige tijdverdrijf zijn aangezien, evenmin zou de Keizer zoo gemakkelijk besloten hebben den dood van Aartshertog Frans Ferdinand in 1914 met een oorlog te wreken noch zou Adolf Hitler zoo vlug den vrede hebben verbroken.

Dit alles zou niet zoo gemakkelijk hebben plaats gevonden, indien zij, die op oorlog uit waren bij hun daden met de Vereenigde Staten rekening hadden moeten houden.

Het leger in vreedetijd moet niet alleen klaar zijn om te mobiliseeren, maar het moet tevens over de wapens beschikken, die het de eerste maanden noodig zal hebben en tevens moeten de plannen gereed liggen voor den aanmaak van de geweldige hoeveelheden materieel, die in den totalen oorlog benoodigd zullen zijn. Het moet niet meer voorkomen, dat wij voor een wereldcrisis worden geplaatst en dat wij geen munitie voor onze kanonnen hebben, over te weinig van deze kanonnen beschikken en de plannen nog gemaakt moeten worden om ze onmiddellijk in groote hoeveelheden aan te maken.

De noodzakelijkheid voor doorlopend wetenschappelijk onderzoek zal voor een ieder wel duidelijk zijn en het zal niet moeilijk zijn dit onderzoek in vreedetijd voort te zetten. Toch heeft er altijd een zekere aarzeling bestaan bij de toekenning van gelden voor oorlogsmachines, vooral wanneer deze in vreedetijd van geen nut zijn. De ontwikkeling van gevechtsvliegtuigen is met de burgerluchtvaart verbonden en vele van onze huidige transportvliegtuigen waren oorspronkelijk bombardementsvliegtuigen. Hiertegenover staat, dat vele ontwikkelingen op het gebied der luchtvaart gebaseerd waren op de burgerluchtvaart en het feit, dat wij onze productie in die groote mate konden opvoeren was hoofdzakelijk het gevolg van de bestaande burgerinstellingen op dit gebied. Daar vele wapens echter niet zoo nauw met de ontwikkeling in vreedetijd zijn verbonden, worden zij dikwijls veronachtzaamd. Het luchtdoelgeschut is hiervan een goed voorbeeld. Het huidige luchtdoelgeschut heeft zich pas lang nadat de gevechten waren begonnen, ontwikkeld. Het heeft dan ook veel tijd, menschenlevens en geld gekost om dezen achterstand in ontwikkeling, die in vreedetijd had moeten plaats vinden, in oorlogstijd in te halen.

Er is een ander onderdeel van wetenschappelijk onderzoek, dat naar mijn meening veronachtzaamd wordt. Dit onderdeel is de ontwikkeling van de massa-productie van oorlogsmaterieel. Deze ontwikkeling komt op den voorgrond naarmate wij sneller onze hulpbronnen mobiliseeren en hangt tevens af van de hoeveelheid goederen en materieel, welke wij in vreedetijd kunnen opleggen. Een behoorlijk plan in deze kan millioenen aan belasting dollars besparen.

Indien er wederom een oorlog ontstaat, kunnen wij zeker zijn, dat hij nog totaler zal zijn dan die, welke thans afgelopen is. De hedendaagsche gesteldheid van den oorlog is zoodanig, dat zij alleen kan eindigen zooals deze eindigde, n.l. met de vernietiging van den overwonnenen. Voorts moet men er rekening mede houden, dat de overgang van vredes- op oorlogsproductie aanvankelijk onder vijandelijke bombardementen plaats zal moeten vinden. De plannen voor de

industriële mobilisatie moet hierop zijn gebaseerd en zoodanig zijn opgesteld, dat zij met elke wijziging van den toestand rekening zal kunnen houden. Deze plannen mogen echter in geen enkel opzicht in de vredesproductie ingrijpen. Indien ons laod groot van gedachte wil blijven moet zij nu en in de toekomst duidelijk voor ongen hebben, dat de oorlog niet gemaakt wordt door hen, die den vrede verlangen. De oorlog wordt voortgebracht door hen, die kracht willen gebruiken voor het verkrijgen van politiek voordeel.

Ik ben overtuigd, dat wij ons ook tegen deze verschrikkingen kunnen wapenen met de middelen, die ik hierboven heb aangegeven waardoor wij de toekomst met een redelijke hoop op beter tegemoet kunnen treden en bovendien met de kalme zekerheid, dat zelfs wanneer het ergste ons zou overkomen, wij er op zijn voorbereid. Ik wil eindigen met de woorden die President Washington in zijn boodschap op 3 December 1793 tot het congres sprak :

„Ik kan de maatregelen voor de vervulling van onzen plicht ten aanzien van de rest van de wereld niet onder Uw aandacht brengen zonder U te verzoeken U in te denken in een toestand, waarin wij in de verdediging zijn gedwongen en hieruit de conclusie te trekken welke de verplichtingen zijn, waaraan wij zullen hebben te voldoen.

De Vereenigde Staten mogen niet gelooven, dat zij, in tegenstelling met den gewonen gang van zaken, den pijnlijken oproep om onder de wapenen te komen, die iedere andere staat in den loop der geschiedenis heeft onderverdeeld, voor altijd zullen kunnen ontgaan.

De Vereenigde Staten neme onder de andere landen een positie in, die zij niet door zwakheid zulle mogen verliezen. Indien wij geen beleedigingen wenschen moeten wij klaar zijn om ze te kunnen afwijzen. Indien wij den vrede verzekerd willen zien om die aan onze toekomstige welvaart dienstbaar te maken, dan moeten wij ons ten allen tijde op den oorlog voorbereiden.”

WASHINGTON D.C.

1 September 1945.

w.g. B. C. MARSHALL

Chef v d. Staf

De L.I.B.'s bestemd

voor

Nederlandsch-Indië

door M. VAN DEN HEUVEL, *Majoor K.N.I.L.*

De schrijver van dit artikel is op 29 Juni 1946 te Padelarang bij Bandoeng aan het hoofd van zijn bataljon gesneuveld.

Majoor Van den Heuvel behoorde tot het groepje officieren, dat ten gevolge van de weigering de eerevoordsverklaring te teekenen, reeds in 1940 door de Duitschers in krijgsgevangenschap werd vervoerd.

In krijgsgevangenschap was majoor Van den Heuvel aanvankelijk bij de kleine groep Nederlanders te Colditz, later in de kampen der Nederlandsche krijgsgevangen officieren te Stanislaw en Neubrandenburg, het middelpunt van de ontsnappingsacties.

In Januari 1945 ontdekten de Duitschers wie de leiders waren van deze organisatie en werd o.a. de majoor Van den Heuvel overgebracht naar Tittmoonning.

Na zijn verlossing uit krijgsgevangenschap nam de luitenant-generaal Z.K.H. Prins Bernhard, majoor Van den Heuvel in zijn staf, waarin hij speciaal werd belast met de inspectie van de L.I.B.'s, die naar Nederlandsch-Indië zouden vertrekken.

Na het vertrek van deze troepen maakte hij in opdracht van den Minister van Oorlog een inspectiereis naar de L.I.B.'s op Malakka. Zijn visie op deze L.I.B.'s legde hij neer in bijgaand artikel.

Na deze taak volbracht te hebben werd hij belast met het commando van het K.N.I.L. in de omgeving van Bandoeng.

Met de onverschrokkenheid die hem altijd heeft gekenmerkt leidde hij zijn troepen tot de kogel van een Japansch sniper een einde maakte aan het leven van dezen verdienstelijken en dapperen officier.

Voorgeschiedenis.

De snelle capitulatie van Japan stelde medio 1945 den M. v. A.O.K. (Minister voor Algemeene Oorlogvoering van het Koninkrijk) voor een groot probleem. Voor Ned.-Indië waren nl. een aantal Gezagsbataljons geprojecteerd met een goede organisatie, bewapening en opleiding, doch de termijn, die was uitgetrokken om de bataljons gereed te maken was zoo ruim, dat het tijdstip van uitzending te ver in het verschieft lag toen de min of meer onverwacht snelle capitulatie van Japan den M. v. A.O.K. noodzaakte om zoo spoedig mogelijk Nederlandsche troepen ter beschikking te stellen voor de overneming van het gezag in ons Insulinde.

Daarom werd in Augustus 1945 besloten om de oprichting der Gezagsbataljons te stoppen en een aantal L.I.B.'s (Lichte Infanterie Bataljons), die aanvankelijk bestemd waren voor bezetting van Duitschland en diensten in Nederland, naar Ned.-Indië te zenden. Het voordeel van overschakeling op de L.I.B.'s lag hierin, dat deze bataljons reeds gedeeltelijk waren opgericht en geoefend, terwijl enkele zelfs eenige oorlogservaring hadden, doordat zij, na de bevrijding van Zuid-Nederland, aan de zijde der Amerikanen en Engelschen hadden meegevochten.

Organisatie

Een bezwaar lag in de organisatie der L.I.B.'s, die als gezegd aanvankelijk waren bestemd voor bezetting van Duitschland en diensten in Nederland. In de organisatie kwamen b.v. geen mortieren en zelfs geen verbindingsmiddelen voor, die voor de uitoefening van de oorspronkelijke taken ook niet bepaald vereischt waren. Gezien de noodzaak om op korten termijn troepen naar Ned.-Indië te sturen, werd dit euvel aanvaard met de bedoeling om daarin later te voorzien. Dit is intusschen gebeurd. Terwijl de L.I.B.'s van September 1945 tot en met heden geregeld via Engeland naar Ned.-Indië werden gedirigeerd in hun oorspronkelijke samenstelling van L.I.B., werden door de zorg van de Hoofdafdeeling Opleidingen van den Generalen Staf der K.L. in Nederland en gedeeltelijk in Duitschland de instructeurs voor de ondersteuningscompagnieën opgeleid. Zij vertrekken naar Ned.-Indië om daar met het personeel van de L.I.B.'s zelf, deze voor een modern veld-bataljon noodzakelijke ondersteuningscompagnieën op te bouwen onder gelijktijdige toevoeging van het vereischte materieel. Daarna zal het L.I.B. geen Licht Infanterie Bataljon meer zijn, doch een normaal Infanterie Bataljon, met vier geweercompagnieën en daarnaast een ondersteuningscompagnie en een stafcompagnie, met een totale sterkte van 845 man.

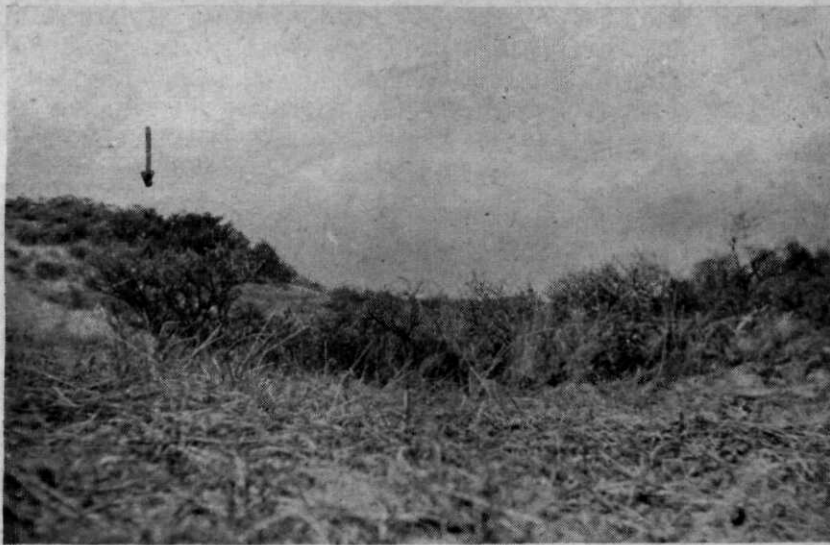
De bij het L.I.B. gebruikelijke verhouding tusschen karabijnen en karabijnmitrailleurs (1 : 1) is voor de in Ned.-Indië wachtende taken zéér geschikt en ware derhalve ook voor de nieuwe organisatie van de Infanterie Bataljons in Indië aan te houden.

Dit is voor de Infanterie Bataljons der 1e Divisie niet geschied. De verhouding geweren tot karabijnmitrailleurs is daar ongeveer 7 : 1 geworden. Evenmin als bij het L.I.B. zijn bij het I.B. klewangs in de bewapening opgenomen. Toch zijn deze absoluut noodzakelijk in Ned.-Indië. Men komt in de rimboe geen stap vooruit zonder een behoorlijk kapwerktuig. Als zoodanig is de klewang bij uitstek geschikt, terwijl het bovendien een uitmuntend slagwapen is. Daar de „Sten”schutter geen wapen voor het handgemeen heeft, in tegenstelling met den geweschutter, die in het bezit is van een bajonet, is het logisch, den „Sten”schutters de in een peloton voor het kapwerk benoedigde klewangs te geven. Ook in dit opzicht is de verhouding van geweren tot „Stens” van 1 op 1 zeer gewenscht.

In de ondersteuningscompagnie, waartoe het Mortierpeloton, het Carrierpeloton, het A.Tk.-peloton en het Pionierpeloton behooren, zijn ondergebracht: lichte mitr. („Brens”) in het carrierpeloton en in het A.Tk.-peloton; mortieren van 5 inch in het carrierpeloton en in het A.Tk.-peloton; mortieren van 8 inch in het mortierpeloton; lichte anti-tankwapens (Ps. I.A.T.) in het mortierpeloton en in het carrierpeloton; zware anti-tankwapens (z.g. „6 ponders”) in A.Tk.-peloton.

Verder de noodige handvuurwapens. Gunstig lijkt ook hier de verhouding 1 : 1.

Afb. 1. Gedekte opmarsch langs een hollen weg. De man is onzichtbaar. De pijl geeft het begin van den hollen weg aan.

In de Stafcompagnie, waarin het verbindingspeloton en het administratiepeloton zijn opgenomen, bevinden zich nog eenige lichte mitrailleurs en Ps. I.A.T.'s.

Met één lichte mitr. in den bataljonsstaf beschikt het toekomstige I.B. over :

- 63 lichte mitrailleurs („Brens”);
- 26 mortieren van 5 inch;
- 6 mortieren van 8 inch;
- 23 Ps. I.A.T.'s;
- 6 Anti-tankkanonnen („6 ponders”);

Verder gewone en automatische handvuurwapenen.

Dit is een enorme vooruitgang der vuurkracht vergeleken bij die van het L.I.B. in zijn oorspronkelijke organisatie t.w. :

- 36 lichte mitrailleurs („Brens”);
- 20 Anti-tankgeweren.

Herkomst der L.I.B.'s

Deze is zeer verschillend. Verscheidene L.I.B.'s zijn gevormd uit eenheden, die na de bevrijding van Zuid-Nederland gevormd werden en deelnamen aan den strijd tegen Duitschland. Grooter nog is het aantal L.I.B.'s, die in het Noorden, na de algeheele capitulatie van Duitschland, uit de B.S. (Binnenlandsche Strijdkrachten) voortkwamen.

Uit deze 2 categorieën kwamen de eerste 18 bataljons voort, die naar Indië vertrokken. Daarbij kon men vrijwel de hand houden aan den eisch, dat alleen zij werden toegelaten, die sinds de bevrijding van het Zuiden daadwerkelijk aan den strijd tegen Duitschland hadden meegewerkt in één der na de bevrijding opgerichte eenheden of illegaal werk hadden verricht, hetzij bij de B.S., hetzij elders.

Voor de laatste 9 bataljons moest deze eisch worden losgelaten en werden

Afb. 2. Dekking is onvoldoende. De man is even zichtbaar en .....

Afb. 3. .... de tragische gevolgen laten niet op zich wachten.

O.V.W.'s (Oorlogsvrijwilligers) aangenomen, die niet uit de B.S. of illegaliteit waren voortgekomen. Officieren en kaderleden dezer 9 bataljons — althans v.w.b. de 5 reeds geformeerde en het eene in oprichting zijnde bataljon — zijn echter voor het meerendeel wèl uit de B.S. afkomstig.

Zoowel voor de eerste groep van 18 als voor de tweede groep van 9 batal-

jons werd in principe het vrijwilligersbeginsel gehuldigd. Hierop werd alleen een uitzondering gemaakt t.a.v. een klein aantal reserve-officieren, w.o. ook officieren van gezondheid en geestelijke verzorgers en enkele dienstplichtige administrateurs, die in werkelijken dienst werden opgeroepen en verplicht mee naar Indië te vertrekken.

Encadreering

Het aantal beroeps-officieren, dat bij de L.I.B.'s organiek is ingedeeld, is zoo klein dat het te verwaarloozen is. Bij de 24 reeds opgerichte bataljons is dit aantal in totaal slechts 10, waaronder 6 officieren van het K.N.I.L. (Kon. Ned.-Ind. Leger), die pas in Indië werden ingedeeld ter vervanging van de oorspronkelijk ingedeelde officieren.

Ook het aantal reserve-officieren van vóór 1940 is zeer klein. Bij de 24 reeds gevormde bataljons in totaal nog geen 180, vaandrigs inbegrepen, echter niet meegerekend de geestelijke en medische verzorgers.

Van de reserve-officieren ging het meerendeel vrijwillig naar Indië. Slechts een klein deel werd hiertoe verplicht.

Het gros van de officieren der L.I.B.'s (ruim 70%) is afkomstig uit de onderofficieren van vóór '40, hetzij beroeps, capitulant of dienstplichtig. Enkelens waren korporaal, soldaat of zelfs niet in dienst geweest.

De benoemingen tot officier zijn tijdelijk en alleen geldig voor zoo lang zij bij hun eigen bataljon dienen.

Het kader is slechts voor een gedeelte vóór '40 in dienst geweest. De meeste kaderleden, vooral de korporaals, waren voorheen niet in militairen dienst.

Opleiding kader en africhting troep

De chef van den Generalen Staf gaf aanwijzingen voor de opleiding van het kader en africhting van den troep. Door de groote haast, waarmee dit geschieden moest, kwamen zoowel de opleiding van het kader als de africhting van den troep dikwijls ernstig in het gedrang.

Voor de opleiding van het kader beschikte men over een aantal kaderscholen met verschillende cursussen, die op elkaar aansloten en voor de verschillende functies in het bataljon opleidden. De meeste officieren en kaderleden kwamen niet verder dan den eersten cursus, die 6 weken duurde. Voor de africhting van den troep, maakte men een ruim gebruik van Engelsche en soms ook Canadeesche trainingsteams.

Sommige bataljons moesten binnen 2 maanden, nadat zij bijeen waren en met de africhting waren begonnen, reeds via Engeland naar Ned.-Indië vertrekken. In Engeland werden kleeding en uitrusting ontvangen, doch had geen eigenlijke africhting plaats. Het verblijf duurde daar 2 à 3 weken.

De voortgezette opleiding werd op Malakka gegeven. De legeringsmogelijkheden waren daar echter zóó slecht, dat over het algemeen veel tijd verloren ging met het in orde maken der kwartieren en eerst weken na aankomst met de africhting begonnen kon worden.

Gebrek aan oefenmateriaal en tekorten in bewapening en uitrusting leverden ernstige bezwaren op.

Opleiding en africhting waren geheel op moderne leest geschoeid. Het voornaamste verschil met vroeger ligt hierin, dat de mannen nu inderdaad gehard worden door zware fysieke training en vooral ook het aankweken van een hoog moreel.

Afb. 4 en 5. Bij den stormaanval wordt de man bestookt met handgranaten.

Een afgericht soldaat mag niet meer schrikken als de kogels langs zijn ooren fluiten of een granaat in zijn omgeving uiteen spat, daarom moet hij daaraan bij de oefeningen al gewend worden. Natuurlijk vallen daarbij wel eens slachtoffers, maar de oorlogservaring heeft geleerd, dat het aantal verliezen bij een harde, risico's accepteerende opleiding meer dan ruimschoots wordt goed gemaakt door de veel kleinere verliezen, die een op deze wijze geoefende troep in de eerste gevechten lijdt.

Afb. 6. Slechte camouflagé. Wapen is zichtbaar en de schutter heeft zich te hoog opgesteld.

Wat de Indische vorming aangaat bestaan er aanmerkelijke verschillen tusschen de eerst uitgezonden en de later vertrokken bataljons.

Bij de eerste 12 bataljons, die naar Indië vertrokken, was van een Indische vorming nauwelijks sprake. Een klein gedeelte van officieren en kader bezochten wel een z.g. tropencursus van 10 dagen bij het Kol. Instituut, doch deze cursus was in de eerste plaats niet gericht op militaire kennis omtrent Indië en ging bovendien voor de meeste cursisten te hoog.

De later uitgezonden bataljons hebben alle een zekere mate van Indische voorlichting en vorming genoten, die, voor wat de algemeene voorlichting betreft, verzorgd werd door de Sectie Indische Voorlichting van de Hoofdafdeeling Opleiding van het Hoofdkwartier van den Generalen Staf, terwijl de zuiver militaire vorming in handen lag van het Indisch Trainingsteam, later uitgegroeid tot het Indisch Instructie Bataljon, waarop in een volgend artikel nader wordt terug gekomen.

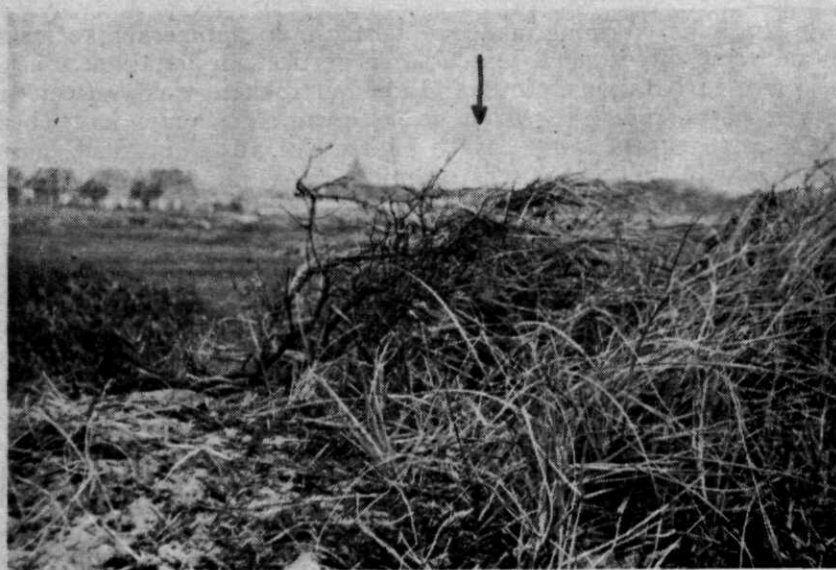
Door de groote haast, die bij de uitzending der L.I.B.'s betracht moest worden, is de Indische vorming steeds zeer onvolledig geweest. Zij staat ver achter bij de voor de 1e Divisie geprojecteerde Indische vorming, waarbij alle officieren en kaderleden een 4-weekschen cursus bij het Indisch Instructie Bataljon te Kijkduin zullen volgen. Een cursus is bereids beëindigd, waarbij de bereikte resultaten zeer bevredigend waren.

De ondersteuningscompagnieën der L.I.B.'s komen in een gunstiger positie te verkeren t.a.v. dit punt. De instructeurs dezer compagnieën, wier technische opleiding in Europa thans voltooid is, zullen nl. althans voor een groot gedeelte, vóór hun vertrek naar Indië, ook een 4-weeksche cursus bij het I.I.B. doorloopen.

In Ned.-Indië c.q. Malakka werden bij elk L.I.B. gemiddeld 2 ervaren officieren van het K.N.I.L. ingedeeld als adviseurs. Dit systeem heeft tot nu toe uitstekend voldaan.

Afb. 7. Onvoldoende camouflage. Wapen is zichtbaar. De schutter is goed gecamoufleerd en opgesteld.

Afb. 8. Goede camouflage. Wapen en schutter niet zichtbaar. De pijl geeft de monding van het wapen aan.

Uitbouw der L.I.B.'s tot grootere verbanden

Van de uitgezonden L.I.B.'s zullen er 24 ondergebracht worden in 6 Brigades, dus 4 L.I.B.'s per Brigade. Naast deze 4 L.I.B.'s zal de Brigade ook beschikken

over artillerie, pioniers, pantserwagens en brigadetroepen. De hulpwapens worden ook alle door Nederland geleverd. De opleiding is vrijwel voltooid, zoodat over enkele maanden de Brigades in haar volledige samenstelling kunnen optreden. De Brigadestaven zijn reeds gevormd en in vol bedrijf m.d.v. dat enkele functionarissen o.a. de opvolgers Brigadecommandanten nog een cursus in Engeland volgen.

Uit de 6 aldus geformeerde Brigades zullen onder toevoeging van de noodige hulpwapens 2 Divisies worden gevormd. De daartoe benoodigde Divisiestaven zijn reeds in oprichting, terwijl de in te deelen hulpwapens in opleiding zijn.

Na voltrekking van het bovenstaande bestaan er dus strikt genomen geen L.I.B.'s meer, doch kennen wij nog slechts normale Infanterie Bataljons in Brigade- en Divisieverband. De naam L.I.B. is echter traditie geworden en moet blijven voortbestaan als een onvergetelijke en dankbare herinnering aan den aanvoerder, die daarop onuitwisbaar zijn stempel drukte, den eersten Bevelhebber der uit ellende en verdrukking omhoog geworste Nederlandsche troepen van eigen bodem: *Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard der Nederlanden.*

Laten wij nooit vergeten, dat het zijn onvergelykelijke populariteit bij de ondergrondse strijders is geweest, die hen voornamelijk heeft gestimuleerd om vrijwillig huis en haard te verlaten en in verre voor hen onbekende deelen van het Rijksg gebied orde en rust te gaan herstellen.

Practische bruikbaarheid der L.I.B.'s

De wijze waarop de L.I.B.'s zijn ontstaan, hun encadreering, gebrekkige opleiding en de haast, waarmee zij werden uitgezonden, deed vele deskundigen aanvankelijk het hoofd schudden. De somberste voorspellingen werden geuit t.a.v. de praktische bruikbaarheid dezer bataljons; medelijdende woorden werden gesproken t.a.v. de legerinstanties, die straks met deze eenheden zouden moeten werken.

Maar vol vertrouwen op den uitslag bleef Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard der Nederlanden. Z.K.H. kende de mentaliteit zijner ondergrondse strijders en wist, dat hun onwankelbare strijdgeest ten slotte zou zegevieren over gebrek aan routine en gedegen vakkennis.

En de feiten hebben Z.K.H. in het gelijk gesteld. Toen de schrijver van dit artikel in Februari 1946, kort voor den inzet der L.I.B.'s op Java, in opdracht van Zijne Excellentie den Minister van Oorlog de L.I.B.'s op Malakka nogmaals inspecteerde op hun geest, graad van geoefendheid, geschiktheid van officieren en kader enz. — zulks in aansluiting op zijn vroeger in Holland bij dezelfde bataljons ingestelde onderzoeken naar deze punten — kon hij na afloop een rapport uitbrengen, waardoor de Minister volkomen werd gerustgesteld en vol vertrouwen den inzet van de L.I.B.'s tegemoet zag. Natuurlijk waren er wel fouten en tekortkomingen, doch deze werden overstraald en volledig gecompenseerd door den ijzeren wil van deze kerels van stavast. „Wij willen en wij zullen slagen, ondanks alle moeilijkheden en tekortkomingen op militair gebied, waarmee wij onze geïmproviseerde loopbaan zijn begonnen.”

Wij kunnen in deze mannen het volste vertrouwen hebben, want inderdaad: *zij zullen slagen!*

DE VERVAARDIGING VAN EEN BEVEL

DE ANALYSE

door L. A. D. KRANENBURG, *Eerste Luitenant der Infanterie*

Inleiding

Vergelijkt men de eischen, die in de Koninklijke Landmacht vóór Mei 1940 werden gesteld aan een bevel met die, welke thans in het Britsche leger daaraan worden gesteld, dan vindt men overeenstemming in alle hoofdzaken en in de meeste details.

In de wijze van vervaardiging van een bevel is men echter in het Britsche leger systematischer dan in de Koninklijke Landmacht vóór 1940. Wel werd in de K.L. van den commandant eener groote eenheid geëischt, dat hij eerst een „Besluit” op schrift moest stellen, waar dan het bevel uit voortvloeide, doch dit gold niet voor den lageren commandant. Bovendien bestonden er geen voorschriften omtrent het volgen van een bepaald systeem om een „Besluit” te vervaardigen, hoewel van verschillende zijden de aandacht werd gevestigd op de noodzakelijkheid om aan het maken van een bevel het opstellen van een analyse vooraf te doen gaan en richtlijnen werden gegeven voor het gebruiken van een zoodanig hulpmiddel.

In het Britsche leger van thans worden duidelijke richtlijnen gegeven hoe een bevel dient te worden vervaardigd, geldend voor *ieder* officier.

Het in deze richtlijnen aangegeven systeem bestaat uit :

- (a) het vaststellen van het te bereiken doel ;
- (b) het beschouwen van de factoren, die invloed uitoefenen op het bereiken van het doel ;
- (c) het beschouwen van de verschillende methoden volgens welke het doel mogelijk bereikt kan worden ;
- (d) het beslissen welke methode zal worden gevolgd, op grond waarvan daarna het „Besluit” wordt gemaakt, waar dan het bevel uit voortvloeit.

Het vaststellen van het te bereiken doel

Ieder bevel dient om een of ander doel te bereiken. Dit doel kan zijn : het veroveren van een bepaald terreingedeelte, het verbeteren van de tucht enz., enz. Derhalve moet de commandant, vóór hij een bevel gaat vervaardigen, bepalen wat het doel van het uit te geven bevel zal zijn. Door zich op grond van de van hoogerhand ontvangen bevelen en verkregen inlichtingen af te vragen : „*Wat moet ik doen en binnen welke grenzen ?*”, zal het antwoord op die vraag in de meeste gevallen een korte definitie van het te bereiken doel geven.

Er kan niet genoeg nadruk op worden gelegd, dat het doel *enkelvoudig* moet zijn. Tot iederen prijs moet het gelijktijdig nastreven van twee of meer doeleinden worden vermeden, daar dit onveranderlijk leidt tot halfslachtige, onduidelijke en onvolledige bevelen, welke vaak fataler zijn dan 's vijands wapenwerking.

Het beschouwen der factoren

Nadat het doel gedefinieerd is geworden, moet worden nagegaan welke factoren invloed uitoefenen op het bereiken daarvan. Vaak is het moeilijk deze

factoren snel te vinden. Een hulpmiddel zal het soms kunnen zijn zich af te vragen, welke voorwaarden ideaal zouden zijn voor het bereiken van het doel en die te vergelijken met den toestand van het oogenblik. Afhankelijk van het doel en de omstandigheden vindt men dan b.v. factoren als : „Sterkte-verhouding”, „Terrein”, „Tijden”, enz. (zie Bijlagen „A” en „B”).

De gevonden factoren worden daarna in volgorde van belangrijkheid beschouwd. Dit geschiedt meestal voor iederen factor afzonderlijk ; soms kan het wenschelijk zijn eenige tezamen te onderzoeken. Te beginnen met den belangrijkste wordt iedere factor omschreven. Deze omschrijving is meestal het antwoord op de vragen Wie ?, Wat ?, Hoeveel ?, Waar ?, Wanneer ?, Welke beperkingen gelden ?, Waarom ?.

Vervolgens worden de gevolgtrekkingen gemaakt omtrent den invloed, die deze factor heeft op het bereiken van het doel. Dit moet objectief geschieden en er mogen geen voorbarige gevolgtrekkingen worden gemaakt.

De volgende te beschouwen factor volgt logisch op de voorgaande.

De methoden

Uit de aldus gemaakte gevolgtrekkingen vloeien bijna steeds meer methoden voort, die kunnen leiden tot het doel ; vooral in verband met het feit, dat ook de vijand verscheidene methoden kan volgen om *zijn* doel te bereiken. In vele gevallen zal men zelfs in het duister verkeer, wat het directe doel is van den vijand. De meest logische redeneering is dus : te beginnen met het bepalen van de methoden, die de vijand kan volgen en daarna de methoden, die kunnen leiden tot het bereiken van het eigen doel.

Van iedere methode worden de voor- en nadeelen tegen elkaar afgewogen, waarna uitdrukkelijk wordt verklaard, welke methode zal worden gevolgd, als gevende de grootste kans van slagen.

Besluit en bevel

Op grond hiervan schrijft de commandant tenslotte zijn „Besluit” (Eng. „Plan”, niet te verwarren met de paragraaf „Plan” in Nederlandsche bevelen). Dit „Besluit” bevat de groote lijnen en voldoende details om een getrainden staf in staat te stellen een bevel te schrijven.

Conclusie

Op het eerste gezicht lijkt de bovenomschreven „Beschouwing” omslachtig. Het daarbij gevolgde systeem dwingt echter tot objectief en diep nadenken. Vooral de aandacht besteed aan het definieeren van het doel wordt meestal rijkelijk beloond. De beschouwing van de factoren brengt alle zijden van den toestand van het oogenblik aan het licht. Hierdoor wordt de kans op een onvolledig bevel veel kleiner, terwijl de inhoud meestal gezond zal zijn.

Aanvankelijk zal het vervaardigen van een bevel volgens dit systeem geen tijd besparen. Maar als men het zich heeft eigen gemaakt en men de beschouwing in gedachten kan verrichten, bereikt men belangrijke tijdsbesparing, zonder aan den inhoud van het bevel te kort te doen.

Vooraf voor den lageren commandant, wien dikwijls slechts weinig tijd gelaten wordt en die onder de moeilijkste omstandigheden moet handelen, wat uitputting en comfort betreft, is dit systeem van groote waarde. Door den eenvoud van zijn problemen zal hij, na geoefend te zijn in het schriftelijk maken van beschouwingen, het daarna bijna steeds in gedachten kunnen doen.

Twee voorbeelden, eenigszins aangepast aan Nederlandsche omstandigheden, worden gegeven in Bijlagen „A” en „B”.

BIJLAGE „A”
Voorbeeld van een Analyse
ter vervaardiging van een
operatiebevel

GEHEIM

BESCHOUWING VAN DEN TACTISCHEN TOESTAND

door

<u>RANG</u>	<u>NAAM</u>	<u>FUNCTIE</u>
-------------	-------------	----------------

te

<u>PLAATS</u>	<u>UUR</u>	<u>DATUM</u>
---------------	------------	--------------

Zie Kaartbladen .....

DOEL

1.

B.v.:

Het veroveren van het terrein „A” (Zie oleaat „P”)

of: Het verzekeren van rust en orde in „B” (Zie oleaat „Q”)

FACTOREN

2. **Sterkteverhoudingen**

a Eigen troepen: —

I tegenwoordige legering

II sterkte

III versterkingen

IV beweeglijkheid

V bewapening

VI geoeffendheid

VII moreel

VIII enz. enz.

b Vijand: —

I enz. enz. o.a. Waar is hij? Wat is zijn sterkte? Wat doet hij nu? Wat zal hij waarschijnlijk doen?

Gevolgtrekkingen

c.....

d.....

3. **Terrein**

a In het algemeen

b Tactische waarde

c Geschiktheid voor vechtwagens, rupsvoertuigen motorvoertuigen

d Hindernissen

e Naderingsmogelijkheden

f Begroeiing

g Vuurdekking

h Waarnemingspunten

j Gereedstellingsmogelijkheden

k enz.

Gevolgtrekkingen

l.....

m.....

4. Afstanden
5. Tijden
6. Transport
7. Geheimhouding
8. Verbindingen
9. Jaargetijde en weersgesteldheid
10. Belichting
11. Enz.

MOGELIJKE METHODEN VOOR VIJAND

12. Methode „A”

a . . . . . b . . . . .

Voordeelen

c . . . . . d . . . . .

Nadeelen

e . . . . . f . . . . .

13. Methode „B”

a . . . . . b . . . . .

Voordeelen

c . . . . . d . . . . .

Nadeelen

e . . . . . f . . . . .

14.

Het is waarschijnlijk dat de vijand Methode „B” zal volgen omdat: —

a . . . . . b . . . . .

MOGELIJKE METHODEN VOOR ONS

15. Methode „C”

a . . . . . b . . . . .

Voordeelen

c . . . . . d . . . . .

Nadeelen

e . . . . . f . . . . .

16. Methode „D”

a . . . . . b . . . . .

Voordeelen

c . . . . . d . . . . .

Nadeelen

e . . . . . f . . . . .

CONCLUSIE

17.

Methode „D” geeft het meeste kans van slagen om het doel te bereiken en zal dus gevolgd worden, omdat: —

a . . . . . b . . . . .

(Handteekening)

Rang. Naam. Functie.

NOOT. Een Analyse is *geen* archiefstuk en behoeft dus geen nummer te krijgen. Het stuk kan desgewenscht vernietigd worden.

GEHEIM

NUMMER
DATUM
EXEMPLAAR No.

BESLUIT

van

RANG   NAAM   FUNCTIE

. te

PLAATS   UUR   DATUM

Zie Kaartbladen .....

Paragrafen overeenkomstig die in een bevel en in dezelfde volgorde.

BIJLAGE „B”

**Voorbeeld van een Analyse
ter vervaardiging van een
administratief bevel**

GEHEIM

ANALYSE VAN DEN ADMINISTRATIEVEN TOESTAND

door

RANG   NAAM   FUNCTIE

te

PLAATS   UUR   DATUM

Zie Kaartbladen .....

DOEL

1.

B.v.:

Het opslaan van voorraden voor den aanval op 1 Jan. 46
of: De verpleging van 8 R.I.

FACTOREN

2. Afstanden

- a Van ..... naar .....
- b Maximum afstand beladen
- c Maximum afstand ledig
- d Enz.

GEVOLGTREKKINGEN

- I.
- II.
- III.
- IV.

3. **Tijden**
  - a Voor verpleging
  - b Voor munitie
  - c Voor brandstof
  - d Voor pioniermateriaal
  - e Enz.
4. **Verpleging**
  - a Verplegingssterkte
  - b Rantsoenen per 3-tonner
  - c Beschikbaar transport
  - d Werklieden per ton/uur
  - e Enz.
5. **Munitie**
6. **Brandstof**
7. **Pioniermateriaal**
8. **Water**
9. **Postdienst**
10. **Marine- en Legeretablissemten**
11. **Diverse benodigdheden**
  - a Krijgsgevangenen
  - b Buit
12. **Verbindingsmiddelen**
  - a Wegen
  - b Spoorwegen
  - c Waterwegen
  - d Luchttransport
13. **Terrein**
14. **Werklieden**
15. **Beveiliging**
16. **Enzoovoort**

V.
VI.
VII.
VIII.
ENZ.

IX.
ENZ.

XIII
ENZ.

MOGELIJKE METHODEN VOOR VIJAND

17. Methode „A”	VOORDEELEN	NADEELEN
18. Methode „B”		
19. Het is waarschijnlijk dat de vijand methode „B” zal volgen, aangezien: —		
a.....		

MOGELIJKE METHODEN VOOR ONS

20. Methode „C”	VOORDEELEN	NADEELEN
21. Methode „D”		

CONCLUSIE

Methode „D” geeft de meeste kans op succes en zal dus worden gevolgd, omdat: —
a..... b..... c.....

(Handtekening)

Besluit als in Bijlage „A”

Rang. Naam. Functie.

(Slot onderaan blz. 321)

HET INFANTERIE-BATALJON

door

J. POSTMA, Kapitein der Infanterie K.N.I.L.

Het Octobernummer 1945 van de *Militaire Spectator* bevatte een zeer belangwekkend artikel betreffende het Infanterie-Bataljon van de hand van Majoor der Infanterie J. Jansen. Het zij ons veroorloofd dit nader in beschouwing te nemen, in vergelijking met de gegevens betreffende de nieuwste organisatie (1 Juni 1945) van het Amerikaanse Infanterie-Bataljon.

Volgens de Table of Organization and Equipment 7-15 bestaat het Bataljon Infanterie van de U.S. Army uit:

- de Bat. staf en Stafcompagnie
- drie Tirailleurcompagnieën
- de Zware-Wapens-compagnie.

De Regimentscommandant kan onderdeelen o.m. van de „Canon Company”, de „Anti-tank company” en van het „Medical Detachment” aan het Bataljon toevoegen.

Het Bataljon wordt gecommandeerd door een luitenant-kolonel.

De Bataljonsstaf en Stafcompagnie bestaat o.m. uit de eigenlijke Bat. staf, de Commandogroep van de Stafcompagnie, een Verbindingspeloton en een „Ammunition and Pioneer”-peloton.

De Tirailleurcompagnieën zijn ieder samengesteld uit de Commandogroep, drie Tirailleurpelotons en een „Weapons”-peloton. Het Tirailleurpeloton bestaat uit een Commandogroep en drie „Squads”. Het „Weapons”-peloton is zeer typisch van samenstelling, terwijl het aan de Tirailleurcompagnie een grooten vuursteun verleent. Behalve de Commandogroep vindt men er de sectie Vlammenwerpers, de „Speciale wapens”-sectie (bewapend met „57 mm Rifle”), de 60 mm Mortiersectie en de „Light Machine Gun”-sectie welke is bewapend met (lucht-gekoelde) veldmitrailleurs.

De Zware-Wapens-compagnie bestaat uit de Commandogroep, 2 pelotons (water-gekoelde) veldmitrailleurs (in Nederland zware mitrailleurs genoemd) à 2 secties van 2 stukken, 1 „Gun”-peloton à 3 stukken „75 mm Rifles” en 1 81 mm Mortier-peloton à 3 secties à 2 stukken.

Ten einde een indruk te krijgen aangaande de personeelsterkte, de bewapening, de verbindings-middelen en de vervoercapaciteit van het Bataljon worden de volgende overzichten gegeven.

(Slot van blz. 320)

Noot van de redactie. In het Engelsche leger maakt men verschil tusschen „operational order” en „administrative order”. Vertaling van deze benamingen in het Nederlandsch kan verwarring geven, omdat het begrip „administratie” in het Nederlandsche leger een andere beteekenis heeft dan die, welke de Engelschen er aan toekennen. In het algemeen kan men zeggen, dat het gebied der „operational orders” samenvalt met dat der „algemeene bevelen” in Nederland, terwijl het terrein der „administrative orders” min of meer wordt gedekt door dat der „bijzondere bevelen”.

Personeel	Staf cie	1e Tir. cie	2e Tir. cie	3e T.r. cie	Zw. W. cie	Totaal
Officieren	9	7	7	7	7	37
Ond.off. Kpls. en Man- schappen	84	235	235	235	188	977

Bewapening	Staf cie	1e T.r. cie	2e T.r. cie	3e T.r. cie	Zw. W. cie	Totaal
Karabijnen	53	37	37	37	95	259
Geweren Ml.	38	171	171	171	54	605
Geweren Ml. C (sniper)	—	3	3	3	—	9
Pistolen	2	22	22	22	46	114
Lichte Mitrs. (BAR)	—	15	15	15	—	45
Luchtgek. veldmitrs.	—	2	2	2	8	14
Watergek. veldmitrs.	—	—	—	—	8	8
Zware Mitr. cal. 0.50	1	1	1	1	2	6
Rocket Launchers	5	6	6	6	9	32
Launchers grenade M7	—	38	38	38	13	127
Launchers grenade M8	—	1	1	1	23	26
Vlammenwerpers	—	3	3	3	—	9
81 mm Mortieren	—	—	—	—	6	6
60 mm Mortieren	—	3	3	3	—	9
Rifles 57 mm M18	—	3	3	3	—	9
Rifles 75 mm M20	—	—	—	—	6	6

Verbindingsmiddelen						
Stellen seinlappen						
A.P.50 A.	5	3	3	3	7	21
Stellen seinlappen						
A.P.30	2	—	—	—	—	2
Radios SCR 300	3	1	1	1	5	11
Radios SCR 536	—	7	7	7	6	27
Radios SCR 694	1	—	—	—	—	1
Centrales BD 71	1	—	—	—	—	1
Centrales 18/9 T	2	—	—	—	—	2
Telegrafen T95	1	—	—	—	—	1
Telefoons EES	16	—	—	—	—	16
Kabels W 110	4 mijl	—	—	—	—	4 mijl
Kabels W D 1	8 mijl	2½ m.	2½ m.	2½ m.	10 m.	25½ mijl

Vervoer						
Trucks ½ ton	9	4	4	4	20	41
„ ¾ ton	1	—	—	—	1	2
„ 1½ ton	1	—	—	—	1	2
Trailers ¼ ton	3	4	4	4	14	29
„ 1 ton	1	—	—	—	3	4

Om een meer volledig inzicht te krijgen in de vuurkracht van het Bataljon worden hieronder de kenmerkende eigenschappen van de verschillende wapens vermeld.

De karabijn (Carbine caliber 0.30 Ml)¹⁾ is een door gasdruk werkend, zelf-ladend, luchtgekoeld wapen. Het magazijn bevat 15 patronen. Het gewicht van het geladen wapen met gevuld magazijn bedraagt 5.75 Am. ponden²⁾.

¹⁾ Caliber 0.30 beduidt dat het kaliber gelijk is aan 0.30 inch; een inch is 2.54 cm.

²⁾ Het Amerikaansche pond is gelijk aan 0.4536 kg.

De practisch schootsafstand bedraagt 300 yards, de maximum vuursnelheid is 750 schoten per minuut bij automatisch gebruik, en 30-40 schoten bij enkelvuur. De normale vuursnelheid bedraagt 25 schoten per minuut.

Het geweer M1 (Rifle, Caliber 0.30, M1) (The Garand Rifle) werkt eveneens door gasdruk. Het is een semi-automatisch geweer. De houder bevat 8 patronen. Het gewicht bedraagt 9 pond. Het geweer wordt gebruikt op doelen tot 800-1000 m afstand. De vuursnelheid kan belangrijk hooger worden opgevoerd dan bij een niet semi-automatisch geweer (Lee-Enfield) het geval is; maximaal is deze 16-32 schoten en normaal 16 schoten per minuut.

Het geweer M1.C. is een geweer M1., dat geschikt is voor het gebruik door sluipschutters. Het is voorzien van speciale richtmiddelen; met speciale munitie heeft het een max. schootsafstand van 3500 yards.

Het pistool (Automatic Pistol Caliber 0.45 M1911) is eveneens een zelfladend handvuurwapen. Het magazijn bevat 7 patronen. De praktische vuurafstand bedraagt 50 yards, de normale vuursnelheid is 10 schoten per minuut.

De lichte mitrailleur (Browning Automatic Rifle caliber 0.30 M1918 A 2) of kortweg BAR genoemd, is de equivalent van de BREN. De normale vuursnelheid bedraagt 40 tot 60 schoten per minuut, de maximale 550. Een BAR weegt ongeveer 20 pond. Het magazijn bevat 20 patronen. Het wapen is luchtgekoeld en werkt door gasdruk. Het kan geen enkelvuur afgeven. De praktische vuursafstand is 600 m.

De (luchtgekoelde) veldmitrailleur (Browning Machine Gun, caliber 0.30 HB, M1919 A4, ground) of de Light Machine Gun, is voorzien van een lichte affuit (14.11 pond). De L M G zelf weegt 28 pond. De patroonaanvoer vindt plaats met banden. Het wapen is luchtgekoeld. Het kan gedurende 30 minuten achtereen vuren bij een normale vuursnelheid van 60 schoten per minuut. De maximum snelheid is 400 schoten. Het practisch vuurbereik is 1800 yards. De L.M.G. is qua technische uitvoering practisch hetzelfde wapen als de hieronder beschreven watergekoelde mitrailleur, m.d.v. dat de watermantel verwijderd is.

De (watergekoelde) veldmitrailleur (Browning Machine Gun, caliber 0.30 M1917), of de „caliber 0.30 Heavy Machine Gun”, is wat men in Nederland pleegt te noemen het type „Zware Mitrailleur” (b.v. Vickers Machine Gun). Het wapen wordt met water gekoeld en de patronen worden met banden aangevoerd. Met water weegt het 40.75 pond, terwijl het gewicht van de affuit 52.35 pond is. De max. vuursnelheid bedraagt 450-600 schoten per minuut, de normale 125. Bij indirect vuur is het vuurbereik 2800 yrds.

De zware mitrailleur (Browning Machine Gun, caliber 0.50, M2) is in de eerste plaats bestemd om als luchtdoelmitrailleur te worden gebruikt en in de tweede plaats voor het gebruik tegen gronddoelen. De patronen worden door middel van metalen vinders aangevoerd. De zware mitrailleur is luchtgekoeld. Het gewicht (zonder affuit) is 84 pond. De max. vuursnelheid is 450 tot 575 schoten, de normale 125 schoten per minuut. De maximale vuurafstand is ongeveer 7200 yards; tegen luchtdoelen is de normale 1200 yards en tegen gronddoelen 1800 yards.

De 0.50 mitr. kan worden afgevuurd gemonteerd op een wagen, van een grondaffuit of een luchtdoelaffuit.

De Rocket Launcher 2.36 inch (Bazooka) is in de eerste plaats een anti-vecht-wagen-wapen; verder wordt de Bazooka gebruikt tegen kazematten, gebouwen en tegen wapens, die meerdere bedieningsmanschappen hebben. Het projectiel is een raket en het kan tegen bewegende doelen tot op 300 yards met voldoende

nauwkeurigheid worden afgeschoten en tot 650 yards op doode doelen. Het wapen wordt electrisch afgevuurd en heeft geen terugstoot. Het wordt door 2 man bediend, heeft een vuursnelheid van 4 schoten per minuut, een scherfwerking van 10—15 yards, terwijl het in staat is elken lichten- of middelbaren vechtwagen buiten gevecht te stellen.

De Launcher grenade M7 en M8 zijn eenvoudige verlengstukken, die aan het einde van den loop van een geweer, resp. karabijn kunnen worden bevestigd, waardoor deze, met het behoud van de normale eigenschappen als schietwapen kunnen worden gebruikt als een zeer effectieven vechtwagen-vernietiger, doordat een anti-tank granaat kan worden afgeschoten tot een maximum-afstand van 365 yards; doch aangezien het schieten slechts tot 75 yards nauwkeurig is wordt op afstanden daarboven niet gevuld. De granaat werkt vernielend op alle lichte en middelbare vechtwagens.

De vlammenwerper (Flame thrower, portable, M2), weegt gevuld 70 pond, en werkt met samengeperste lucht of nitrogeen. Het apparaat heeft een vuurbereik van 20 tot 40 yards, afhangende van de brandstof.

De 81 mm (60 mm) mortier weegt 136 (42) pond, heeft een maximum vuursnelheid van 30—35 (30—35) schoten en een normale van 18 (18) schoten per minuut, een maximum schootafstand van 3290 (1985) yards, en een doodelijke scherfwerking vanaf het springpunt van 25 (17) yards.

De Rifle 57 mm M18 en *Rifle 75 mm M20* zijn twee ultra-moderne infanterie-kanonnen, die o.a. werden ingezet bij het overtrekken van den Rijn in Maart 1945. Met deze „Rifle” beschikt de infanterie over een wapen, dat dezelfde vuurkracht bezit als de veldartillerie. Door het gewicht en de afmetingen kan het 57 mm stuk van den schouder worden afgevuurd en de 75 mm Rifle van een affuit van een veldmitrailleur. Omdat het kanon geen terugstoot geeft bij het afgaan van het schot, is het geheele rem-mechanisme, dat kenmerkend is voor een normaal kanon, niet langer noodig. Hierdoor is het kanon zoo licht, dat het door 2 man kan worden vervoerd. De gewichten bedragen resp. 45 en 110 pond. De „Rifle 57 mm” vuurt een granaat af van 3 pond tot op een afstand van ongeveer 3200 m, terwijl het schootsbereik van het 75 mm stuk met een granaat van 14 pond meer dan 6400 m bedraagt. Beide wapens hebben een groote trefzekerheid. Zij verschieten geen raketten, doch normale artillerie-projectielen. Doordat men een bepaalde hoeveelheid gas uit het sluitstuk doet ontsnappen, wordt de kracht die noodig is om het projectiel door de schietbuis te drijven, juist in evenwicht gehouden, zoodat de terugstoot wordt geneutraliseerd. De „Rifles” worden door 2 man bediend.

Betreffende de onderdeelen, die eventueel aan het bataljon kunnen worden toegevoegd zij nog vermeld, dat de tot het regiment behorende „Canon company” over 9 vechtwagens beschikt, die ieder bewapend zijn met 105 mm Houwitsers. Ook het geschut van 90 mm van de „Anti-tank company” is gemonteerd in 9 vechtwagens. Getrokken vervoer van geschut bij het regiment is dus afgeschaffd. Het „Medical Detachment” is, evenals de zoeven genoemde „Canon” en „Anti-tank”-compagnieën, georganiseerd in een drie-indeeling, zoodat per bataljon minstens 2 doktoren en het noodig personeel en materieel ter beschikking staan.

Bij een vergelijking tusschen het bataljon, beschreven door Majoor Jansen en het U. S.-bataljon blijkt, dat bij een iets grootere personeelssterkte van het laatste, het eerste bestaat uit 6 onderdeelen (Staf cie, Onderst. cie en 4 Tirailleur ciën) en het laatste uit 5 onderdeelen (Staf cie, 3 fuselier ciën en 1 Zw. wapens cie).

De bewapening vertoont belangrijke verschillen. Betreffende de individuele wapening kan worden gezegd, dat de Sten Gun en de Am. karabijn min of meer tegen elkander opwegen. Bijzondere aandacht wordt echter gevraagd voor het semi-automatische geweer M1 en het speciale sluipschutters-geweer. De vuurkracht van de geweerdragenden is belangrijk verhoogd, zonder de stootkracht aan te tasten.

Bezien we de lichte aanvalswapens (BREN en 2 inch mortieren resp. BAR en 60 mm mortier) dan constateeren we, dat deze bij het eerstgenoemde onderdeel veel talrijker zijn ingedeeld. Tegenover 63 BREN's staan 45 BAR's en de 2 inch resp. 60 mm mortieren verhouden zich als 26 : 9.

Zwaardere aanvalswapens vindt men bij het bataljon-Jansen in den vorm van 6 mortieren 81 mm ; bij het U. S.-bataljon zijn aanwezig 14 luchtgekoelde veldmitrailleurs (Light Machine Gun), 9 vlammenwerpers, 9 Rifles 57 mm en 6 Rifles 75 mm (in wezen infanterie-geschut) en eveneens 6 mortieren 81 mm.¹⁾

Aan anti-vechtwagenwapens vindt eenerzijds 23 P.I.A.T.'s en 6 kanonnen van 5.8 cm tegenover 32 Bazooka's en 127 plus 26 = 153 Grenade Launchers.

Zwaardere defensieve wapens vindt men bij het bataljon-Jansen niet, evenmin als speciale luchtdoelwapens. Het U. S.-bataljon telt 8 watergekoelde veldmitrailleurs en 6 mitrailleurs 0.50 (primair luchtdoelwapen).

Ten aanzien van de verbindingsmiddelen wordt gewezen op het groote aantal toestellen o.a. bij de tirailleur-compagnie van het U. S.-bataljon (8 stuks tegen 3 stuks bij het bataljon-Jansen). De SCR 300 dient voor verbinding met den Bat. cdt. terwijl de 7 SCR 536 (Walkie Talkie) zorgen voor de verbinding van den Cie. cdt. met zijn ondercommandanten, die deze dan als met touwtjes in de hand heeft. Niet in het overzicht vermelde verbindingsmiddelen zijn de „Sound-powered"-telefoons, waarbij de noodige stroom wordt opgewekt door de geluidstrillingen, zoodat batterijen etc. overbodig zijn.

De vervoermiddelen hebben in beide bataljons verschillende capaciteit. Rijwielen, motorrijwielen en carriers ontbreken in het U. S.-bataljon geheel. De ¼ ton trucks (Jeeps) c.q. met trailer spelen een bijzondere rol bij het laatste.

Summa summarum moeten we tot de conclusie komen, dat de vuurkracht van het U. S.-bat. belangrijk groter is, terwijl het de vraag is in hoeverre de bewegelijkheid van dat onderdeel minder is dan dat van het bataljon-Jansen. Uitsluitende de zwaardere wapens van het U. S.-bataljon (de watergekoelde veldmitr., de 81 mm mortieren, de 75 mm Rife en de 0.50 mitr's) worden vervoerd ; bij marschen belemmeren zij de snelheid niet. Alle andere wapens worden gedragen.

Zijn de wapens afgeladen (m.u.v. de 0.50 mitrailleur, die normaal op het voertuig blijft), dan belemmeren alleen de watergekoelde veldmitrailleurs en de 75 mm Rifles theoretisch de snelheid van beweging, doch niet belangrijk meer dan de 81 mm mortieren, die men ook bij het bat.-Jansen vindt. Bovendien wordt deze vertraging in belangrijke mate gecompenseerd door de zeer ruime indeeling van verbindingsmiddelen, die de beweeglijkheid belangrijk vergrooten.

Hiermede komen we terecht in het betoog van geachten schrijver aangaande „De Aanval" (blz. 53) en „Waar blijven de zware mitrailleurs?" (blz. 56).

De vraag doet zich nl. voor hoeveel we eventueel van het element „vuur" zouden moeten opofferen aan het element „beweging", of omgekeerd. Schrijver betoogt „Het element dat . . . den grondslag zal vormen voor de oefening is de aan-

¹⁾ De eventueel aan het bataljon-Jansen toe te voegen „Zware Mitrailleurs" en het ter beschikking stellen van 105 mm Houwitser en 90 mm Anti-vechtwagen kanonnen aan het U.S.-bataljon, blijven buiten beschouwing.

val". Het lijkt ons toe, dat in het bataljon-Jansen veel is opgeofferd aan dit beginsel; deze indruk wordt versterkt door schrijvers betoog.

De vraag komt op of dit beginsel, dat eenzijdig is, juist is. Schrijver zegt op blz. 53 „Indien men het gevecht defensief voert moet men er van doordrongen zijn, dat slechts een actieve en zelfs agressieve verdediging tot de gewenschte resultaten leidt. Dit is op zichzelf juist en stemt o.a. overeen met pt 115 van het F. M. 100—5 Operations (15 Juni 1944) van de U. S. Army :

„Through offensive action a commander exercises his initiative, preserves his freedom of action, and imposes his will on the enemy. A defensive attitude may be deliberately adopted, however, as a temporary expedient while awaiting an opportunity for counteroffensive action, or for the purpose of economizing forces on a front where a decision is not sought. The selection by the commander of the right time and place for offensive action is a decisive factor in the success of the operation”.

Schrijver doet het op bl. 56 daarbij voorkomen alsof de „zware mitrailleur" uit den tijd is en dat de taak daarvan is overgenomen door de BREN-gun. Immers zegt hij op blz. 57 : . . . „de zware mitrailleur meer en meer op den achtergrond kwam, ten voordeele van de lichte mitrailleur (BREN) en verder : „Het aantal lichte automatische vlakbaanwapens is ruim voldoende om een geweldig afstootend vuurscherm te noemen”.

Het lijkt ons toe, dat dit „afstootend vuurscherm" niet zoo „geweldig" is als schrijver denkt. Dit vuurscherm beschikt niet over alle (moderne of ultra-moderne) middelen, die ons thans ter beschikking staan. En als eerste voorwaarde om de verdediging te gebruiken als een „temporary expedient while awaiting an opportunity for counteroffensive action", dus als uitgangspunt voor een aanval, moet gesteld worden dat deze verdediging deugdelijk en gezond is. En wij betwijfelen of de BREN-gun alleen, zooals schrijver zegt, hiertoe in staat is, tegenover een leger, dat over alle moderne aanvalsmiddelen beschikt.

De krijgsgeschiedenis toont herhaaldelijk aan, dat het eenzijdig voorstaan van den aanval als middel om den strijd te winnen — l'offensive à l'outrance 1914 — een opvatting is, waarvoor duur met bloed moet worden betaald, evenals het eenzijdig voorstaan van de verdediging, onjuist is.

Een bevelhebber moet algeheele vrijheid hebben om te beslissen of hij zal aanvallen, verdedigen, vertragen of terugtrekken. Hiertoe moeten hem alle middelen ter beschikking worden gesteld, die de moderne techniek hem verschaffen kan.

Wij kunnen dan ook het enthousiasme van den Majoor Jansen niet geheel deelen, omdat het door hem voorgestelde bataljon

1e. te eenzijdig is uitgerust i.c. teveel berekend is op het aanvallend en te weinig op het verdedigend gevecht.

2e. niet zoo modern is als het zou kunnen zijn.

Vooropgesteld moet worden, dat deze beschouwingen in geen deele beoogen het U. S.-bataljon aan te prijzen als de oplossing. Het is ons allen voldoende bekend, dat het copieeren van deze organisatie buiten ons bereik ligt en wellicht onpractisch is, aangezien wij in den toekomstigen oorlog in de eerste plaats op innige samenwerking met Engeland zullen zijn aangewezen, zoodat het voor de hand ligt hetzelfde materieel te gebruiken en, zooveel als mogelijk en wensche-lijk, de Engelsche organisatie te volgen.

Het gaat er echter om door critische vergelijking te bevorderen, dat het oog geopend blijve voor verdere perfectioneering, onder het motto : „Het beste is niet goed genoeg”.

Het gebruik van Rook

door J. H. JANSEN, Kapitein der Infanterie

E venals op bijna elk tactisch gebied kan ook bij dit onderwerp teruggegrepen worden op de grondbeginselen zooals zij vóór dezen oorlog in onze reglementen voorkwamen. In pt 18 van het „Voorschrift betreffende het tactisch gebruik van rook” leest men: „Het grondbeginsel voor het tactisch gebruik van rook is het verhinderen of bemoeilijken van de waarneming door den vijand, zoodat hij allé nadeelen ondervindt, welke aan een gevecht bij nevel of duisternis zijn verbonden, terwijl de eigen troepen daarvan uitsluitend de voordeelen genieten, welke zijn gelegen in de mogelijkheid van verrassing en in de verminderde uitwerking van het vijandelijk vuur.” Dit geldt nog steeds.

Door nieuwe technische middelen of vervolmaking van reeds voor 1940 bekende middelen heeft zich gedurende den laatsten oorlog een logische ontwikkeling der toepassingen van deze tactische grondbeginselen voltrokken.

De practijk van de operatiën van dezen oorlog, is vrijwel in lijnrechte tegenspraak met pt 21 van reeds genoemd voorschrift.

In dit punt leest men: „In verband met de beperkte hoeveelheden munitie welke te velde kunnen worden meegevoerd en gelet op de omstandigheid, dat met rookmunitie in den regel geen vernietiging van 's vijands strijdkrachten en strijdmiddelen kan worden bereikt, zal in den bewegingsoorlog rook slechts weinig toepassing kunnen vinden. Het gebruik van rook op eenigszins groote schaal vereischt zooveel voorbereiding (aanvoer van rookmunitie, het maken van plannen voor het gebruik van rook bij verschillende windrichtingen enz.), dat dit gebruik veelal beperkt zal blijven tot den stellingoorlog, dan wel tot handelingen van bijzondere en beperkte strekking in den bewegingsoorlog.

Het gebruik van rook nu in dezen oorlog heeft de in deze uitspraak neergelegde verwachtingen zeer overtroffen. Bij de invasie van de Geallieerde Strijdkrachten in Normandië, werden enorme rookgordijnen gelegd.

Een voorbeeld van *opperolakte maskeering* vindt men bij het forceeren van den overgang van den Rijn door de troepen van Veldmaarschalk Montgomery, waarbij gedurende het voorbereiden van den aanval gedurende dagen het terrein waarin de aanvalstroepen zich gereedstelden onder een rookscherm werd gehouden, waardoor den vijand het voordeel van zijn betere observatiemogelijkheden werd ontnomen.

Bij de bevrijding van Tilburg werd bij den aanval op Broekhoven — nadat eerst de Koninklijke Nederlandsche Brigade „Prinses Irene” met haar te geringe krachten in een bloedigen heroïschen strijd de vijandelijke overmacht had trachten te breken — na een korte krachtige inleidende beschieting tot den aanval overgegaan door een Britsche brigade, waarbij het laatste deel der nadering door een frontaal rookgordijn werd gedekt.

Voor al bij operaties van kleine eenheden werd gedurende dezen bewegingsoorlog veel gebruik gemaakt van rook.

Welke veranderingen heeft deze evolutie in de mate van toepassing van rook te weeggebracht.

In de materie van rookverwekkende stof is weinig of geen verandering gekomen. Nog steeds wordt hiervoor hexiet of witte phosphor gebruikt. Bij vergelijking van den invloed van windsterkte op de dichtheid van de rookwolk zooals deze in de Nederlandsche en Britsche voorschriften staan vermeld, blijkt dat

hierin geen verandering is gekomen. Deze limiteering van het gebruik van rook is hetzelfde gebleven.

Ook de wijze van verspreiden van rook heeft geen principieele veranderingen ondergaan. De verspreiding door middel van vliegtuigbommen, artillerieprojectielen, neveltoestellen, projectielen van infanteriegeschut, projectielen van mortieren, hand- en geweergranaten en rookkaarsen is geen nieuws, terwijl we ook in de tactische voorschriften van vóór 1940 de *speciaal uitgeruste troepen voor het verwekken van nevel vermeld vinden*.

In den bewegingsoorlog wordt rook — wanneer b.v. uitgestrekte vijandelijke opstellingen geneutraliseerd moeten worden — ter besparing van munitie gebruikt.

In den snellen bewegingsoorlog waarin het tempo van den aanval — teneinde verrassing te verkrijgen en zoo grondig mogelijk uit te buiten en het initiatief te behouden — zoo hoog mogelijk moet worden opgevoerd is rook ter neutralisering van vijandelijke vuurorganen en tot maskeering van manoeuvres zeer veel gebruikt geworden.

De technische middelen van een modern leger en de juiste waardeering van hun waarde en het juiste gebruik hiervan hebben den bewegingsoorlog weer mogelijk gemaakt. Het is door den bewegingsoorlog dat het tactisch gebruik van rook is toegenomen.

Het in pt 21 genoemde bezwaar van groote voorbereidingen — waaronder aanvoer van extra projectielen — geldt in niet zoo sterke mate. Het in 1932 goedgekeurd Rookvoorschrift zal wat het probleem van den aanvoer betreft nog te veel georiënteerd geweest zijn op het voor een „Blitzkrieg” weinig geschikte spoorwegvervoer evenals dit met Fransche voorschriften in 1935 het geval was, waarin toen vermeld stond: „Motortransport moet als aanvulling van het spoorwegvervoer beschouwd worden”.

In den laatsten oorlog is gebleken dat ook op het gebied van den „aan- en afvoer” enorme mogelijkheden in de motorisering schuilen. Als voorbeeld mag gelden dat een batterij artillerie die b.v. voor een bepaalde opdracht meer rookprojectielen noodig heeft, deze normaal $\frac{1}{2}$ uur na aanvraag kon verwachten.

Is de ontwikkeling van het tactisch gebruik van rook gebleven in de, in de voorschriften van 1940 aangegeven lijn?

De punten 28 en 29 van het Rookvoorschrift geven hierop een bevestigend antwoord. Hierin vinden we vermeld:

„Het gebruik van rookmaskeeringen zal zoowel bij den aanval als bij de verdediging toepassing vinden. Intusschen zijn daaraan bij de *verdediging* in het algemeen *meer nadeelen dan voordeelen verbonden*, aangezien het voor den verdediger een eerste eisch is, dat zijn waarnemingsdienst door het gebruik van rook in het terreingedeelte, waar 's vijands opstelling en bewegingen moeten worden waargenomen, zoo min mogelijk wordt belemmerd.

Voor den *aanvaller* daarentegen is het gebruik van rook veelal een onontbeerlijk middel om een aanval over open of weinig bedekt terrein te kunnen uitvoeren.”

Rook is een bedrieglijk strijdmiddel gebleven.

Hoewel men is gekomen tot een ruimer gebruik van rook, neemt dit niet weg dat rook een strijdmiddel is dat met de noodige voorzichtigheid moet worden toegepast. Het in de inleiding van het Rookvoorschrift gestelde:

„Goed gebruikt is rook een zeer werkdadig strijdmiddel, vooral voor den zwakkere. Een verkeerd gebruik, nl. dat, waarbij de gebruiker zich niet voldoende rekenschap heeft gegeven van tijdstip, omvang of (en) plaats der rookontwikke-

ling, kan de schroomlijkste gevolgen hebben", geldt nog steeds voor de volle honderd procent.

Een verkeerd gelegd rookscherp, waartegen het silhouet van de aanvalstroepen zich duidelijk afteekent is in plaats van het neutraliseeren der vijandelijke vuurorganen, het presentereeren van ideale doelen aan den vijand. Door het verkeerd gebruik maken van rook kan in plaats van iets te camoufleren, de ongewenschte aandacht van den vijand worden getrokken.

Rook zal ook vaak het nadeel hebben vijandelijk vuur te trekken, welke eigenschap echter ook nuttig kan worden aangewend als men de vijandelijke artillerie door het verleiden tot een vuuropening wil trachten op te sporen.

Daar gedurende den laatsten oorlog vooral de Duitschers de gewoonte hadden om, wanneer hun opstellingen met rook belegd werden deze te verlaten en andere posities in te nemen, zoodat de aanvallende troepen voor een plotseling veranderde situatie kwamen, is het aan te bevelen ten einde den vijand verplaatsingen te ontzeggen bij het rookschietsen, ook brisantgranaten en infanterievuur in het rookgordijn te doen afgeven.

Rook blijft door zijn gevoeligheid voor wind-, temperatuurs-, vochtigheids- en terreininvloeden een strijdmiddel, dat met zorg moet worden gehanteerd. Het in het Rookvoorschrift gestelde dat een rookbelegging van eenigszins grooten omvang alleen uitgevoerd mag worden door een divisiegroepscommandant of divisiecommandant, blijft in zijn algemeenheid gelden, hoewel de bevoegdheden van de troepencommandanten — het voorschrift spreekt in dit verband over rookbelegging van geringen omvang met rookhand- en rookgeweergranaten — ruimer gesteld zouden kunnen worden, nl. tot rookbeleggingen met behulp van de wapens welke organiek onder hun commando staan, waarbij speciaal wordt gedacht aan mortieren.

Een rookbelegging zal door de toepassing van radarinstrumenten de artillerie niet meer verhinderen om op het gemaskeerde oppervlak vuur af te geven. Door deze instrumenten kan men nl. bij de batterij voldoende nauwkeurig den aanslag en detonatie van het projectiel waarnemen. Het is echter niet mogelijk de vijandelijke strijdkrachten etc. waar te nemen. Dit gemak voor de artillerie heeft een groot nadeel voor haar, nl. dat dezelfde instrumenten de plaatsbepaling van vurende batterijen ook gemakkelijker heeft gemaakt.

Het gebruik van rook bij den aanval.

Hoofdstuk IV van het Rookvoorschrift geeft hierover een volledig overzicht. Er zijn wellicht enkele aanvullingen mogelijk, welke mede met eenige bijzondere gegevens hier volgen. Bij de luchtstrijdkrachten werd gedurende dezen oorlog gebruik gemaakt van rook voor maskeering, doch ook voor aanduiding van het doel door speciale vliegtuigen, waarna de bommenwerpers op het aldus aangeduide doel hun bommen afwierpen.

Deze vorm van doelaanduiding werd ook door de artillerie toegepast, door nl. de hoekpunten van het te bombardeeren vierkant met rook te markeeren. Hiertoe werd veelal van gekleurden (rooden en paarsen) rook gebruik gemaakt ten einde het den vijand moeilijk te maken direct andere misleidende rookconcentraties af te geven.

Ten einde aan de luchtmacht te toonen dat eigen troepen zich onder hen bevonden was in de Britsche strijdkrachten een soort rookkaars verspreid, welke een geel gekleurde rook ontwikkelde. Dit gebruik van rook als seinmiddel past ook b.v. de artillerie toe en de mortieren om het einde van een concentratie aan te kondigen.

Ten aanzien van vecht- en pantserwagens en carriers valt op te merken dat

deze voorzien zijn van een z.g. „smoke-discharger” welke het mogelijk maakt een groot kaliber rookprojectiel over korten afstand af te vuren, welk projectiel een plaatselijk dicht rookgordijn produceert, dat aan deze strijdmiddelen een zichtdekking biedt om zich snel aan waarneming te kunnen onttrekken.

Tot slot van deze aanvulling nog enkele gegevens :

Artillerie

Voor direct gebruik in de batterij (8 stukken) aanwezig ruim honderd *rookprojectielen*. De rookprojectielen stellen de batterij in staat om met 4 stukken met een tempo van 1 per minuut gedurende 32 minuten een rookschermbreedte van $1-1\frac{1}{2}$ km en met een diepte van ± 60 m te onderhouden, bij gunstige omstandigheden met een windsterkte van ongeveer 5 m/sec.

Ongeveer 10 minuten na het ontvangen van de opdracht is de vorming van het rookgordijn aan den gang. Zooals reeds vermeld zal de batterij bij aanvraag om extra projectielen te velde bij normale omstandigheden binnen een half uur na aanvraag over deze projectielen kunnen beschikken. Alleen de veldartillerie beschikt over rookmunitie.

Infanterie

Bij dit wapen is het gebruik van rook zeer toegenomen, waartoe aan het eind van dit artikel een speciaal overzichtje gegeven zal worden. Bij de middelbare mortieren (7,5 cm) bestaat 20% van de munitie uit rookprojectielen. Op het oogenblik zijn dit nog projectielen gevuld met witte phosphor. Een nieuw projectiel is ontworpen dat evenals het artillerieprojectiel rookcanisters uitwerpt en een meer economischer rookontwikkelaar bevat. Vooral bij de infanterie komt sterk naar voren de groote waarde welke gehecht wordt aan rook, nl. door het feit dat het bij het peloton ingedeeld 5 cm mortier in de voorschriften beschouwd wordt in de allereerste plaats te dienen voor het schieten van rookschermen. De rookhandgranaat wordt door de infanterie vrij veel gebruikt. Ten aanzien van de *lichte troepen* gelden dezelfde punten als voor de infanterie naar voren gebracht zijn, terwijl de „smoke discharger” al eerder werd genoemd.

Voor wat het gebruik van rook betreft bij de *verdediging* en bij *bijzondere omstandigheden* valt geen aanvulling aan het desbetreffende gestelde in Hoofdstukken V en VI toe te voegen. Wel zou naar voren gebracht kunnen worden dat — gezien de rol welke in den bewegingsoorlog bosschen en oorden spelen — deze soort gevechten meer en meer naar voren zijn gekomen, waarbij een ruim gebruik van rook door den aanvaller werd gemaakt.

Het slot van dit artikel vormt een beknopt overzicht van het gebruik van rook door de infanterie (grootendeels ontleend aan Dl. VIII Infanterietraining).

Doel van het gebruik van rook is : besparen van munitie en om manoeuvres te onttrekken aan gericht vijandelijk vuur en waarneming, terwijl rook ook gebruikt kan worden om 's vijands aandacht af te leiden van een bepaalde actie.

Wapens in het tirailleurpeloton, welke voor rookontwikkeling dienen.

Een rookprojectiel van de 5 cm mortier verschaft een goed rookgordijn gedurende $2\frac{1}{2}$ minuut. Het duurt ongeveer $\frac{1}{2}$ minuut voor een projectiel voldoende rook ontwikkeld heeft. De dracht van de mortier is maximaal 450 m en minimaal 90 m. De rookhandgranaat ontwikkelt in een korten tijd ± 45 sec. een groot volume rook, doch de rookontwikkeling houdt snel op.

Het gebruik van rook in het tirailleurpeloton.

De rookverspreidende wapens kunnen als volgt worden gebruikt :

a. Als een groep van een peloton onder vuur komt in zeer ongunstige positie, kan rook worden gebruikt om het vuur te neutraliseeren en gelegenheid te geven aan de groep een betere positie in te nemen.

b. Bij een kleine aanval wordt een rookschermb gebruikt om den vijand te misleiden wat betreft de aanvalsrichting.

c. Waar het terrein geen zichtdekking biedt kan rook hierin voorzien en beweging mogelijk maken.

d. Bij samenwerking met vechtwagens is het voor de infanterie vaak lastig de doelen aan de vechtwagens op te geven, een afspraak kan worden gemaakt dat het doel door een rookprojectiel zal worden aangegeven.

e. Een rookschermb kan ook helpen bij het opsporen van den vijand. Komt nl. de troep onder vuur en meent de pelotonscommandant dat de vijand op een bepaalde plaats is, dan kan hij een rookschermb voor deze opstelling leggen, en daar de ervaring heeft geleerd, dat de vijand vaak van datzelfde rookschermb gebruik zal maken om van opstelling te veranderen, door waarneming op de flank inlichtingen verkrijgen over de aanwezigheid van den vijand.

f. Een rookontwikkeling op een door den pelotonscommandant te kiezen plaats kan daar vijandelijk vuur trekken en op deze wijze den vijand verleiden tot vuuropening.

Tot slot zij opgemerkt dat het bij het bataljon ingedeelde anti-tankgeschut, geen rookprojectielen verschiet.

ERVARINGEN

OVER **Officiersvorming bij Pioniercompagnieën**

door Dr. F. DE BOER, Reserve Majoor en

L. M. C. HEUKESHOVEN, Reserve 1e Luitenant

1. Inleiding.

De pioniercompagnieën werden in Januari en Februari 1945 opgericht teneinde soortgelijke onderdeelen in de 21e Legergroep te vervangen bij de voorjaarscampagne 1945. Zij deden dienst in twee Groepen, elk van zes compagnieën, resp. bij het 1e Canadeesche en het 2e Britsche Leger. In den loop van den zomer 1945 werden zij volledig onder Nederlandsch commando geplaatst en vervulden daarna diensten in het kader van den wederopbouw en bewakingsdiensten.

In verband met de functie van dit soort onderdeelen in de geallieerde legers — werktroepen — was de taak van de ingedeelde officieren en onderofficieren overwegend disciplinair en werd veel aandacht besteed aan inwendigen dienst. Het peloton, gecommandeerd door een officier, bestaat uit 3 secties à 25 man, elk onder bevel van een sergeant.

2. Het beschikbare personeel en het verloop daarvan.

Hieronder worden de gegevens van één compagnie besproken, welke als representatief voor het geheel beschouwd kan worden.

De compagnie werd opgericht met een sterkte van 5 officieren, van wie twee artilleristen, twee infanteristen en één genist. Vier van hen waren reserve-officier, één beroepsofficier. Het onderofficierskader bestond uit één beroeps-sergeant, één sergeant-capitulant, één dpl. S.M.A. en 6 dpl. sergeanten.

Om de 10 secties voldoende te equiperen, moesten reeds in de eerste week een aantal korporaals en O.V.W.'s aangewezen worden, resp. voor sergeants- en korporaalsfuncties. Deze selectie was geen groot succes; een vrij groot percentage van deze ploeg bleek zich later niet in zijn functie te kunnen handhaven. De fout heeft waarschijnlijk gelegen in het overschatten van de waarde van vlotheid van optreden en goede manieren; hun militaire training was te kort en niet voldoende berekend op de hun op te dragen taak.

Na één à twee maanden bleek de waarde van de verschillende personen voor een kaderfunctie met vrij groote zekerheid te kunnen worden beoordeeld; vergissingen behooren daarna tot de uitzonderingen. Tot dit goede resultaat droeg zeker bij, dat een bevordering tot sergeant in drie stappen kon geschieden, zoodat een vergissing tijdig bemerkt kon worden.

Na de capitulatie van de Deutsche troepen werd de compagnie aangewezen voor de bewaking van munitie-depôts en dergelijke objecten in de duinstreek. Dit was een zeer zware test voor de discipline en het bleek weldra, dat de functie van wachtcommandant van een kleine, afgelegen wacht een bijzonder goede gelegenheid gaf om de militaire capaciteiten van korporaals en soldaten te klasse te beoordeelen. Eenige terugstellingen waren het gevolg, maar geen enkele van degenen, die zich toen door correctheid onderscheidde, heeft ons later teleurgesteld.

In het begin van den zomer werd een viertal sectie-commandanten aangewezen voor officiersopleiding. Het bleek, dat toen, na vijf maanden ervaring in den troep, hun opvolgers capabel waren om de vrijgekomen plaatsen in te nemen, zonder dat bijzondere moeilijkheden ontstonden. Dit was gunstiger, dan verwacht was. De moeilijkheid herhaalde zich in den herfst, toen een belangrijk deel van het personeel van deze compagnieën met I-3 R.I. naar Indië vertrok, en een ander deel naar huis ging wegens beëindiging van hun verbintenis. Wederom bleek aanvulling van het kader uit den troep mogelijk, zonder dat het peil ernstig zakte. Vergelijking van onze bevorderingen met de door de kaderschool afgegeven beoordeelingen leert, dat deze in nagenoeg alle gevallen overeenkwamen.

Uit het bovenstaande blijkt, dat in een troep, welke onder een goede leiding staat, de door de manschappen opgedane ervaring een groote waarde heeft, daar deze het aantal voor kaderfuncties beschikbaren met een factor $1\frac{1}{2}$ à 2 kan vermenigvuldigen.

3. Vergelijking van de prestaties van de onderofficieren van verschillende opleidingen.

Hieronder volgt een vergelijking van de capaciteiten van de onderofficieren van verschillende categorieën, waarbij er dus rekening mee moet worden gehouden, dat de nadruk bij de beoordeeling werd gelegd op de houding tegenover de troep. Voor de vijf compagnieën, waarvan de cijfers beschikbaar waren, geldt het volgende:

CATEGORIE	AANTAL	CAPACITEIT
Beroeps- en capitulanten	12	8½
Dpl. onderofficieren in 1940	30	5½
Uit den troep naar voren gekomen	44	7

De capaciteiten van de verschillende groepen zijn uitgedrukt in cijfers van 1 t/m. 10.

Het lage cijfer voor de prestaties van de dienstplichtige onderofficieren is te wijten aan de omstandigheid, dat zij voor het grootste deel niet vrijwillig in dienst gekomen waren en niet over de energie beschikten om zich aan de omstandigheden aan te passen.

Van twee compagnieën staan ons meer gedetailleerde gegevens ter beschikking, welke in de volgende tabel opgenomen zijn :

STATUS IN 1940	AANTAL	CAPACITEIT	AANTAL NAAR OFF. OPL
Ber. en capitul.	5	8	1 (1 tijd. Off.)
Dpl. O.On.	16	5	1
Dpl. korps	3	6	1
Dpl. soldn.	4	7	0
Burgers.	17	7	4

Contrôle van de beschikbare cijfers toont aan, dat het gemiddelde cijfer voor diegenen, die voor officiersopleiding waren aangewezen, niet belangrijk hooger is dan het algemeen gemiddelde, zoodat het hogere cijfer voor de oorlogsvrijwilligers niet aan deze bijdrage kan worden toegeschreven.

4. Resultaat met de oorlogsvrijwilligers.

Uit de 270 bij één van de compagnieën ingedeelde oorlogsvrijwilligers kwamen de volgende kaderleden voort :

7 voldoende beoordeeld voor officiersopleiding ; opleidingsresultaten nog niet bekend. 16 bevorderd tot sergeant of daarvoor geschikt beoordeeld door een instantie buiten de compagnie ; circa 20 bevorderd tot korpo aal, waarvan zes met wat meer ervaring geschikt voor sergeant beoordeeld worden.

5. Discussie.

De samenstelling van de onderhavige compagnieën, voornamelijk gevormd uit oorlogsvrijwilligers en aangevoerd door een kleine kern van officieren en onderofficieren met militaire ervaring, is belangrijk verschillend van die van de onderdeelen, die in 1939/'40 optraden. Onder de vrijwilligers vond men een veel *grotere verscheidenheid van typen; ontwikkeling en leeftijd varieerden tusschen veel-wijdere grenzen dan de zorgvuldig samengestelde onderdeelen, welke in vredes-tijd gevormd waren.* Ook de samenstelling van het kader toonde meer variatie, daar officieren van alle wapens en dienstvakken opgeroepen waren en voor de onderofficieren gold hetzelfde.

Onder deze omstandigheden heeft de aan de commandanten verleende grotere vrijheid om bevorderingen en terugstellingen ten uitvoer te brengen tot goede resultaten geleid, zooals uit de boven gegeven cijfers voldoende blijkt. Zonder

deze was het niet mogelijk geweest de compagnieën voldoende te equipereen. De hiermee aan de commandanten opgelegde verantwoordelijkheid was groot. Een verkeerde bevordering zou ernstige ontstemming bij goede elementen kunnen opwekken en daardoor funeste gevolgen voor hun toewijding kunnen hebben. De voordeelen echter zijn duidelijk : de commandant heeft voor de bezetting van de verschillende functies in de compagnie de beschikking over alles, wat aan toegewijde krachten in het onderdeel aanwezig is ; de mogelijkheid van bevordering werkt stimuleerend, die van terugstelling heeft hetzelfde effect. Het is duidelijk, dat het hanteeren van deze materie hooge eischen aan het verantwoordelijkheidsgevoel van de commandanten stelt.

De uit het bovenstaande te trekken conclusies kunnen niet onveranderd toegepast worden op onderdeelen, uit dienstplichtigen gevormd ; immers bij dergelijke onderdeelen zal de mogelijkheid om kader uit den troep te halen, veel kleiner zijn, daar de troep minder variatie zal vertoonen. Toch zal ook hier een dergelijk steem zijn waarde hebben, al moet men zich in dat geval beperken, b.v. door een begrenzing bij den rang van korporaal. De rang van soldaat te klasse geeft dan de mogelijkheid om meer gradatie toe te passen, dan vroeger — bij den korporaals-eindrang — mogelijk was.

6. Samenvatting en conclusies.

De ervaringen, opgedaan bij vijf pioniercompagnieën — de onderdeelen, welke van de nu bestaande het langst onder disciplinair aanvaardbare condities gewerkt hebben — toonen aan :

- a. *de capaciteiten van de uit de oorlogsvrijwilligers naar voren gekomen onderofficieren zijn hooger dan die van de dienstplichtige, in dienst geroepen onderofficieren.*
- b. *de mogelijkheid om bevorderingen en administratieve terugstellingen betrekkelijk gemakkelijk te kunnen uitvoeren, heeft tot goede resultaten geleid.*
- c. *een aantal in 1940 als soldaat of als korporaal dienenden heeft zich als goede onderofficieren doen kennen.*
- d. *een ervaring van 1/2 à 1 jaar in deze compagnieën doet uit den troep nog een belangrijk aantal goede kaderleden naar voren komen.*

Uit de

BUITENLANDSCHE VAKPERS

De strijd tegen de Pillbox in de Siegfried Linie.

Onderstaande is ontleend aan gegevens van commandanten van tirailleurcompagnieën, die in de Siegfriedlinie hebben gestreden.

Het terrein bevatte vele steile heuvels (sommige 500 voet), bosschen met dik onderhout, beken en riviertjes. Van de pillboxes waren drie types : sommige hebben slechts één schietsleuf, andere twee en voorzien van op affuit opgestelde machinegeweren, weer andere zijn slechts schuil-

plaatsen voor de bediening. Gemiddeld lagen ze 100 yards in breedte en diepte van elkaar en konden zij elkaar steunen.

De waarneming bij de Duitschers was zeer goed en ze hadden overvloed van artillerie- en mortiersteun.

De meeste pillboxes zijn geconstrueerd voor vuur op vrij grooten afstand. Dichtbij gekomen vindt men dikwijls strooken die in doode hoeken liggen en waardoor men voorwaarts kan gaan.

Men kan het beste den vorigen dag het voor-
terrein vanaf een goed waarnemingspunt eerst
verkennen of een zeer nauwkeurige kaartver-
kenning verrichten. Een compagnie won slechts
100 yards gedurende een geheelen dag van zwa-
ren strijd, onder het vuur van mortieren en
machinegeweren, doch den volgenden dag, ge-
durende één uur vóór zonsopgang kwam ze door
verrassing 1000 yards vooruit zonder een man
te verliezen en nam daarbij 6 pillboxes zonder
hulp van ondersteunende wapens.

Indien tanks en tankvernielers gebruikt wor-
den, moet de infanterie verspreid zijn en in geen
geval het contact met de tanks verliezen, daar
ze dan meer kwetsbaar zijn.

Ieder lid van een aanvalsteam moet niet
alleen zijn eigen wapen kennen en zijn eigen
opdracht maar die van ieder lid. Hij moet dus
goed op de hoogte zijn van de vlammenspuit,
het aanbrengen van ladingen, raketwerpers, enz.

Soms krijgt iedere tirailleurpeloton een be-
paalde strook voor zijn rekening. Steeds wordt
iedere pillbox een lijn van samenwerking en
reorganisatie. Dikwijls gelukt het door vuur op
de schietgaten, deze dicht te gooien. Soms ge-
lukte dit een peloton wel 2 of 3 maal achter
elkaar. Echter bestaat de kans, dat de Duit-
scher door smalle openingen toch nog kan vuren.

We moeten steeds bedacht zijn op flankvuur
van andere pillboxes. Gebruik van rook- en
witte fosfor van 81 mm mortier of artillerie
is in den regel een groot voordeel voor den aan-
valler. Echter is dit soms niet mogelijk of ook
niet wenschelijk.

Ondersteunende wapens, zooals tanks, die
direct op de schietgaten van de pillbox vuren
moeten het vuur eindigen als de infanterie op
25 yards afstand komt. Soms sluiten de Duit-
schers het schietgat af als de voorste infanterie
het vuur daarop opent. Twee flankerende groe-
pen van drie of vier man moeten stelling nemen
aan de achterzijde van de pillbox om den ach-
teruitgang en de schietgaten aldaar te dekken.

Als de ondersteuningssectie de schietgaten
van de ondersteunende pillboxes onder vuur
neemt, zal de vijandelijke vuurcapaciteit snel
vermindern. De rest van het peloton (of com-
pagnie) zal om de pillbox heen trekken om het
aanvalsteam te beschermen, zoodat die zijn
opruimingswerk kan verrichten.

Nu sluipt een man naar de pillbox, zoodat
hij een handgranaat of witte fosforgranaat
naar binnen kan werpen. In een rustig oog-
blik roept hij „Kamerad” of „Wir schieszen
nicht”. Dikwijls zal de bezetting zich dan over-
geven. Zoo niet, dan zal een geweergranaat of
de bazooka tegen de stalen deur of de schiet-
gaten wel het gewenschte effect geven. Voor
zekerheid worden alle schietgaten in dien tijd
gedekt.

Weigeren ze nog zich over te geven dan
sluipen een paar man naar de blinde zijde van de
pillbox en blazen het schietgat op met spring-
stof. Daarna een lading tegen de deur. Niemand

nadert vooral het uitgegraven stuk achter de
pillbox, daar de Duitscher daar een speciaal
gebouwd, smal schietgat heeft! Nooit mag
iemand de pillbox binnengaan om gevangenen
te halen. We laten hen steeds naar buiten ko-
men. Soms roepen ze, dat ze gewond zijn, doch
na een tweede lading springstof weten ze wel
naar buiten te komen!

Soms worden mijnen gelegd in de toegangen
tot de pillboxes; men houde daarom een half
oog gericht naar den grond.

Als vorengenoemde maatregelen niet geluk-
ken, moet een andere aanvalswijze worden toe-
gepast. Een groote vernielingslading kan men
toepassen, tanks kunnen de achterzijde van de
pillbox vernielen of een „tankdozer” kan alle
uitgangen en schietgaten onder aarde bedelven.
Deze laatste methode is echter niet meer ge-
wenscht gezien de verspreide mijnen die hier-
tegen nu gelegd worden.

Toen we eens een vlammenwerper en een
deurlading gebruikten, ontstonden ontploffingen
in de pillbox met als gevolg algemeene verwar-
ring daar binnen.

Nadat een schietgat kapot geschoten is, blij-
ven de Duitschers nog dikwijls binnen tot de
vlammenspuit of handgranaten zijn gebruikt.
Ook kan een handgranaat of witte fosfor-
granaat in het ventilatorgat geworpen worden.

Indien de vijand zich overgeeft, is het toch
nog mogelijk, dat zich eenigen in de pillbox
schuilhouden. Houdt dus ieder schietgat nog
gedekt en gooit bij binnentreden in ieder ver-
trek eerst nog een handgranaat, dit is de goede
methode.

Indien mogelijk trachten de Duitschers de
overgegeven pillbox later weer te bezetten.
Daarom moet deze onmiddellijk vernietigd
worden. Zoo moesten zes pillboxes in onze
strook driemaal genomen worden! Opgeblazen
schietgaten en deuren zijn niet voldoende.

Ze moeten met den grond gelijk gemaakt
worden. Zelfs als er nog een muur staat is er
kans, dat de Duitscher die voor dekking
gebruikt. Daarom moeten de troepen worden ge-
volgd door speciale vernielingsploegen.

Is een pillbox genomen, dan moet men reke-
ning houden met een mogelijken tegenaanval
van voren of van de flank. We zijn reeds voor-
bereid op het mortier- en artillerievuur, dat
altijd volgt op het nemen van een pillbox. De
gevangenen zoo gauw mogelijk wegzenden.

Onze aanval moet minstens één uur vóór de
duisternis invalt eindigen, om nog een behoor-
lijke verdediging in te richten.

De Duitscher zendt soms gevechtspatrouil-
les van één of twee man door onze flank om
onze machinegeweren onder vuur te nemen,
terwijl hun tegenaanval in front plaats vindt.
Dikwijls breekt deze los, nadat de duisternis
is ingevallen. Met onze 60 mm verlichtende
projectielen hebben we veel succes gehad.

(Intell. Bulletin 1945.01.)

De Amerikaansche bewapening in den wereldoorlog.

De verschijning van de atoombom in de moderne oorlogvoering deed de vernielende kracht van de andere wapenen wel zeer klein schijnen. Het zal echter wel zeer de vraag zijn of eenige bom in de toekomst de gecombineerde kracht van meer dan 1800 verschillende vernietigingsmiddelen, nu bij ons in gebruik geweest, zal kunnen vervangen.

Het is zeer goed mogelijk, dat de olie — de machtigste natuurlijke hulpbron, die het succes van de Geallieerden verzekerd heeft — vervangen zal worden door een energie afkomstig uit een atoomproces.

Een natie zonder oliereserves was in dezen gemechaniseerden oorlog machteloos. De atoombom, de radar, en de radarbuis waren de voornaamste uitvindingen van dezen oorlog, doch de olie was weer noodig om deze te vervoeren en chemische grondstoffen voor explosieven en kunstrubber te leveren.

De andere machtige factor voor onze overwinning was de industrie, die geweldige hoeveelheden uitstekende wapenen maakte. Het is ondoenlijk hier alle wapenen te noemen, die ons de overwinning brachten, doch de voornaamste types van uitrusting, die door de verschillende wapenen en dienstvakken werden gebruikt zijn hieronder aangegeven.

(Het artikel bevat zeer veel goede foto's van dit materieel.)

De uitrusting van den tirailleur.

De infanterist, die steeds den doorslag in het gevecht heeft moeten geven, ook in dezen oorlog, was bewapend met de mooiste en verschrikkelijkste wapenen ooit door een individueel strijder gedragen.

M 1 Rifle. (Garand). Generaal Patton noemde dit het beste wapen ooit gemaakt. Zeer zeker is het het beste geweer. Het weegt slechts 9 pounds, d.i. evenveel als een gewoon geweer, doch is half automatisch, laadt zich zelf en kan daardoor een drievoudige vuurkracht ontwikkelen.

Dit snelvuur wordt nauwkeuriger afgegeven dan het vuur met gewone geweren, want bij die laatste wordt het doel na ieder schot weer uit het oog verloren, omdat de grendel moet worden overgehaald. De houder bevat 8 patronen. Het kaliber is 0.30 inch.

Carbine M. 2. In het begin van den oorlog waren onze officieren en onderofficieren slechter bewapend dan die van de tegenpartij. De pistool uit den 1en Wereldoorlog was niet tegen hun effectief vuur opgewassen. De karabijn van 0.30 inch was ons antwoord. Het gewicht is slechts 5.2 pounds, het heeft een rond doosmagazijn met 15 of 30 patronen en is half automatisch of volautomatisch te stellen.

B a 1. Dat de Browning automatic riflekaliber 0.30 inch in beide wereldoorlogen is

gebruikt, bewijst wel de deugdelijkheid van dit wapen. Echter werden eenige veranderingen en verbeteringen aangebracht. De infanterist kan met dit machinegeweer een groote vuurkracht ontwikkelen en het wapen heeft de zuiverheid van schieten van de M. 1 Rifle. Met een speciaal mechanisme in de kolf kan het wapen worden gesteld op versneld vuur (550 schoten per minuut) of vertraagd vuur (350 schoten per minuut). Het gewicht is 21 pounds, het magazijn bevat 20 schoten. Aan de voorzijde van het wapen zijn 2 steunen aangebracht.

Submachine Gun M 3. Deze zijn speciaal voor commandotroepen en parachutisten, hebben een licht gewicht en toch een groote vuurkracht. Ze zijn bijzonder practisch. Al hebben ze in zout water of in een modderpoel gelegen, bevuld met zand en slijk, dit wapen zal toch schieten. Het magazijn bevat 30 patronen van 0.45 inch. De vervaardiging is goedkoop, doordat veel onderdeelen als stampwerk kunnen worden gemaakt.

Bazooka. Dit wapen — de Launcher Rocket M. 9 — heeft de verwondering van de wereld opgewekt. Een enkele infanterist kan 's vijands machtigste tank buiten gevecht stellen. Zijn gewicht is slechts 14½ pounds. Het heeft dezelfde uitwerking als de betrekkelijk zware 57 mm high-velocity antitankgun.

4.2 inch Chemical Mortar. De dienst van de chemische oorlogvoering heeft dit wapen doen aanmaken om zware gas- en rookprojectielen naar den vijand te werpen, doch later is dit de gewilde mortier voor de infanterie geworden, die haar 25 pound projectiel meer dan 2½ mijl wegwerpt.

Hand Grenade. Tweemaal is beweerd dat de handgranaat in de moderne oorlogvoering verouderd zou zijn, doch in beide wereldoorlogen zijn ze veel gebruikt. Honderdduizenden zijn in de Deutsche huizen en Japansche schuilplaatsen geworpen met noodlottig gevolg voor de bezetters. We hebben twee soorten handgranaten, de gefragmenteerde om de scherfwerking tegen personeel te verhoogen en de offensieve handgranaat met een sterk explosieve lading en een dunnen wand, die voor vernieling tegen pillboxes en andere verdedigingswerken gebruikt werd.

Rifle Grenade. Met granaatwerpers, vastgezet op de loop van een geweer of karabijn, kan de infanterist een explosieve lading van anderhalf pounds ongeveer 165 yards wegwerpen en daardoor een tank doen stoppen. De granaatwerper weegt minder dan één pound.

Machinegeweren.

Verwisselbaarheid van de onderdeelen is bij onze machinegeweren in hooge mate opgevoerd. Deze factor is van onschatbare waarde met het oog op gebruik, herstel en vervaardiging. Dit komt, doordat onze kalibers 0.30 en 0.50 inch zich beide ontwikkeld hebben uit het oude Browningmodel van 1917. Of de machine-

geweren lucht- of grondtypes zijn, dan wel water- of luchtgekoeld, de meeste onderdeelen van de een zijn ook geschikt voor de ander.

De Watergekoelde machinegeweren. Het kaliber 0.30, uitgevonden door John M. Browning, is de oorsprong van de moderne collectie Browningsmachinegeweren. Ze verschilt van de andere mitrailleurs door haar mantel, die den loop omsluit en die daardoor een langdurig vuur toestaat. Tegenover dit voordeel staat het nadeel van het hogere gewicht — 41 pounds met gevulden mantel. Het stuk van 0.50 inch is uitsluitend bestemd tegen luchtdoelen en weegt 121 pounds. Beide wapens schieten zeer nauwkeurig, hebben een groote vuursnelheid en een groote dracht. Luchtgekoelde machinegeweren. In hoofdzaak komen deze overeen met de modellen met waterkoeling. Het grondtype van 0.30 heeft den trekker met beugel, terwijl het meer soepele type twee grepen heeft.

De vaste mitrailleur in een vliegtuig wordt door den bestuurder afgevuurd. De patroonband van deze laatste bevat 250 patronen.

In het kaliber 0.50 bestaat een speciaal type met zwaren loop, waarmede een langdurig vuur kan worden afgegeven, zonder dat het wapen oververhit wordt.

Artillerie.

De artillerist kreeg dikwijls een vernietigende critiek uit den mond van den infanterist van 1918, doch nooit van dien van 1945. De geweldige vooruitgang voor wat betreft nauwkeurigheid, dracht en beweegbaarheid gedurende de tusschenliggende jaren was hiervan de oorzaak. Vooral de ontwikkeling van de artillerie op motoraffuit was een zeer groote verbetering.

Veldartillerie. Deze zou beter kunnen worden aangeduid als getrokken artillerie. Toen het kanon van 37 mm verouderde, werd de 57 mm Antitank het kleinste kaliber. Het is een licht wapen met groote vuursnelheid, gemakkelijk verplaatsbaar achter een 1½-ton 6 × 6 vrachtauto en had zijn oorsprong in den Britschen 6 ponder. De lichte 75 mm berghouwtser werd veel gebruikt in het oerwoud en in rotsterreinen om zijn solide constructie, laag silhouet, waardoor gemakkelijk te camoufleren en gemakkelijke verplaatsbaarheid. Ze werden veel met vliegtuigen vervoerd.

Ons 3 inch kanon, op aanhangwagen vervoerd, was bestemd om tegen zware tanks op te treden. Het verschiet een 15 pounds projectiel met een snelheid van 15 à 20 schoten per minuut. Ook heeft het honderden geschutsemplacementen vernield, bunkers en licht geconstrueerde gebouwen.

Het z.g. „werkpaard van de artillerie” was de 105 mm houwtser, ons meest gebruikt stuk artillerie. Hij werd gebruikt voor direct vuur, afsluitingsvuren, tegen wegen en spoorwegen, lange afstandvuren — kortom tegen alle soorten doelen. Redenen voor zijn buitengewone

populariteit is de verplaatsbaarheid, zijn nauwkeurigheid, zijn vuursnelheid van 4 schoten van 42 pounds per minuut tot een afstand van 7 mijlen.

Hij kan worden getrokken door een gewone 6 × 6 truck. De 155 mm houwtser voerde menig artillerieduel, vernielde veel pillboxes en trad dikwijls op tegen vijandelijke verbindingen. Hij vuurde een 95 pounds projectiel tot 9 mijlen. Hij is licht genoeg om te worden getrokken door een 4-tons 6 × 6 truck en is in vijf minuten voor vervoer gereed. „Long Tom” ons 155 mm kanon vuurt tot 14 mijlen en heeft een groote vernietigende werking (projectiel van 100 pounds), is gemakkelijk verplaatsbaar (in een half uur tot vuren gereed) en bijzonder nauwkeurig.

Generaal Eisenhower zegt, dat de Duitschers geen enkel stuk van dit kaliber tegenover dit kanon, evenmin als tegenover onze 8 inch houwtser, kunnen stellen.

Deze 8 inch houwtser heeft een gelijken trekker als de Long Tom. De twee vuurmonden hebben in vele opzichten een gelijke constructie, doch de houwtser heeft een projectiel van 200 pounds met een maximum dracht van 10 mijl.

De 240 mm houwtser is het meest gevreesde monster van onze veldartillerie. Hij werpt zijn 360 pounds projectiel 14 mijl weg. Een Duitsch artillerist vertelde, dat zijn batterijcommandant een blijvende order had uitgegeven, dat zoodra hun opstelling door 240 onder vuur werd genomen, de opstelling onmiddellijk verlaten moest worden.

Ons machtigste lange kanon is de 8 inch gun. Het kan een schot van 240 pounds per minuut afgeven tot een afstand van 20 mijl. Zelfs op dien grooten afstand is de spreiding van de schoten niet groot.

Luchtdoelgeschut. In dezen oorlog werd de luchtdoelartillerie niet alleen tegen luchtdoelen gebruikt, doch ook zeer veel tegen gronddoelen. Tegen luchtdoelen bereikte zij een ongelooflijken graad van efficiency. Deze werd al veel grooter door de ontwikkeling van het zeer ingewikkelde vuurleidingstoestel, dat niet alleen onmiddellijk de hoogte en snelheid van het vijandelijke vliegtuig berekende, doch automatisch de buizen stelde en de projectielen deed afvuren. Het lot van vijandelijke vliegtuigen en V-bommen werd echter bezegeld door de invoering van de V.T. (Variable time) buis.

Dit bewonderenswaardig mechanisme „ziet” zijn doel en doet het projectiel springen op het moment dat het op effectieven afstand is.

De kleinste van onze luchtdoelwapens was de 37 mm op half-tracks gemonteerd met twee 0.50 inch machinegeweren.

Het gebruik van 0.50 inch munitie tegen pantsers, troepen en alle mogelijke andere doelen is een van de factoren, die leidden tot onze overwinning.

Het afvuren van de 40 mm t.l. was een karakteristiek geluid uit den 2en wereldoorlog. De

vuursnelheid is 2 schoten per seconde en een hoogte van 4 mijl werd met dit geschut bereikt. Deze 40 mm Bofors was bijzonder geschikt tegen duikbommenwerpers.

De 90 mm t.l. is bekend door zijn hoog percentage treffers tegen vliegende bommen nabij Antwerpen. Ook tegen allerlei gronddoelen had men met dit kanon succes. De vuursnelheid is 20 à 25 schoten per minuut tot een hoogte van 9 mijl of tegen gronddoelen tot 11 mijl.

Onze 120 mm is het zwaarste luchtdoelgeschut en kan ieder vliegtuig bereiken. Haar 50 pound projectiel bereikt een hoogte van 12 mijl of een dracht van 15 mijl. Dit kanon is ook goed als pantserafweergeschut te gebruiken.

Artillerie op motoraffuit.

Het nieuwe idee van mobiele artillerie, in staat binnen eenige seconden of zelfs gedurende de beweging te vuren, ontmoette in den beginne grooten tegenstand. Het enorme succes van de Duitschers in Polen echter gaf den doorslag tot spoedige aanmaak van deze moderne artillerie.

Geïmproviseerde motoraffuiten verschenen eerst in Noord-Afrika, hiervoor werden half-tracked personeelwagens gebruikt. Doch spoedig verschenen de veel verbeterde modellen met geheelen rupsband, die veel hebben bijgedragen om Rommel uit Afrika te gooien.

Toen de tactiek van de gepantserde artilleriesgroepen zich ontwikkelde, vermeerde het aantal en de soorten artillerie op motoraffuit sterk. Hierdoor ontstond een nieuw soort oorlogvoering, en nieuwe vraagstukken moesten door steeds verbeterde constructies worden opgelost.

Half-track Carriages. In November 1942 verscheen de T. 12, die in beperkte hoeveelheden werd aangemaakt en waarop een 75 mm kanon was gemonteerd. Reeds tevoren waren de T. 30 en T. 19 in gebruik, bewapend met 75 mm kanonnen en 105 mm houwtisers. Deze voerhuigen weiden als tijdelijk beschouwd tot betere constructies ter beschikking kwamen. Het achterstuk was van rupsbanden voorzien.

Gun Motor Carriages. De eerste „full-track" was de M. 7, waarop een 105 mm houwtiser gemonteerd. Ze kreeg den bijnaam „Priest", daar de hooge opstelling van de 0.50 inch mitrailleur den vorm van een preekstoel had. Ze werd voor ondersteuning gebruikt. Haar beweegbaarheid was zeer groot. De bediening is 7 man en 69 schoten kunnen worden medegenomen. De topsnelheid is 25 mijl.

De M. 8 is voor de 75 mm houwtiser bestemd en is de lichte M. 5 vechtwagen waarop een open toren is bevestigd. Haar vuurkracht en 35 mijlsnelheid maken haar geschikt voor verkenningswagen. Ze klimt over een 18 inch muurtje heen en gaat door riviertjes tot 36 inch diepte.

Onze zwaarste artillerie op motoraffuit is het kanon van 155 mm. Zijn motor carriage

M. 12 heeft hetzelfde chassis als de cargo carrier M. 30, waarmede de bediening van het kanon en de munitie vervoerd wordt. Vóór het vuren wordt een groote schop neergelaten, waardoor de motoraffuit stilstaat bij het afgaan van het schot. Een latere verbetering van dit wapen was de M. 40, die een beter chassis had en waardoor een zwaarder projectiel tot grootere afstanden kon worden verschoten.

Aan het einde van den oorlog werd op dit chassis ook een 8 inch houwtiser gemonteerd, doch deze is niet meer op het gevechtsterrein geweest.

Motor carriage M. 18, met een 76 mm kanon, is het sterkste rupsbandvoertuig van de wereld. Ze wordt de „Hellcat" genoemd, maakt 50 mijl per uur en neemt een helling van 60%. Haar snelvuurkanon doorboort een 4 inch pantserplaat op 1000 yards. Door haar groote snelheid en vuurkracht en haar laag silhouet was deze tankvernieler een sterk tegenstander van de voortsukkelende, zware Duitse tanks. De 3-man bediening kon met haar 0.50 inch machinegeweren ook met succes tegen vliegtuigen optreden.

Onze M. 10 met 3 inch kanon is een zwaardere vechtwagenvernieler en door zijn hellend pantser, zware vuurkracht en buitengewone beweegbaarheid speciaal geschikt voor vechtwagenbestrijding. De motor carriage M. 36 heeft een 90 mm kanon en wordt ook als vechtwagenvernieler gebruikt. Ze heeft menigen Königstiger buiten gevecht gesteld. Het chassis is als de M. 10.

Auto-uitrusting.

Jeep ($\frac{1}{2}$ ton 4×4). Dit is de door ieder soldaat zoo zeer op prijs gestelde auto. Beroemd door zijn stevige constructie volgt hij de Yanks bij iederen slag op de onmogelijkste terreinen. Geen enkele andere natie heeft een dergelijk handig voertuig geconstrueerd. Machinegeweren werden erop gemonteerd. In de gevechtstrook was ze voor den vijand een klein doel; meer achterwaarts werd ze voor alle mogelijke doeleinden gebruikt. Ze werden in 3 fabrieken gemaakt tot een totaal van 600.000 stuks.

Weasel (M. 29 C. Cargo Carrier). Het legervoertuig, dat de Jeep in sommige opzichten overtreft is de 4300 pound Weasel. Dit voertuig gaat door dikke sneeuw, klimt tegen zware ruwe graniethellingen en zwemt als een eend. Zijn breede, soepele rupsbanden gaan door sneeuw, drijfzand, moeras of rijstveld, doordat zijn gronddruk per eenheid van oppervlak veel minder is dan die van een bepakt infanterist. In de poolstreken verving het de hondenslede. In den Pacific was dit het eenige voertuig waarmede cross-country manoeuvres werden gedaan. Als radio en verkenningswagen was hij onschatbaar, verder werd hij veel gebruikt om voedsel, munitie, enz. naar de gevechtstrook te brengen. Eén M. 29 kan 1200 pounds vervoeren. Ook kan hij een aanhangwagen of 50 man op ski's

trekken. Hij kan met een vliegtuig vervoerd worden.

Auto's voor allerlei doeleinden. De meest gebruikte legertrucks zijn de $\frac{3}{4}$ tons, 4×4 („weapons carriers“); $1\frac{1}{2}$ -ton, 6×6 ; en $2\frac{1}{2}$ ton, 6×6 . Zoowel voor vervoer van personeel als materieel. De aanwijzing $2\frac{1}{2}$ -ton wil zeggen, dat het voertuig een gewicht van $2\frac{1}{2}$ ton over ruw terrein kan vervoeren. Blijft men op goede wegen dan kan meer dan de dubbelen last worden genomen. Een truck 6×4 wil zeggen, dat het voertuig zes wielen heeft met voortdrijving van 4 wielen. De zwaarste legervrachtauto was de 10-ton, 6×6 Mack truck. De $2\frac{1}{2}$ -ton, 6×6 werd zeer veel voor munitietransport gebruikt. Daar deze met een hier uitgerust waren, konden ze zichzelf uit de modder trekken.

Amphibie voertuigen. De verschijning van de D. U. K. W. is een belangrijke stap in de ontwikkeling van de amphibievoertuigen. Ze is de combinatie van de technisch volmaakte auto en het jacht. Zij is gebouwd op een standaard chassis van een $2\frac{1}{2}$ ton truck en werd voornamelijk gebruikt voor aanvoer van personeel en materieel naar een landing. Zij kan nog varen op golven tot 10 voet hoogte en op het land met normale trucksnelheid rijden. Bij landingen werden nog verschillende andere amphibievoertuigen gebruikt o.m. amphibie-tractoren en amphibietanks.

Bijzondere voertuigen.

Tank ophaal-voertuigen. De geweldige M. 19 en M. 25 tanktransporters kregen zeer verschillende opdrachten in dezen oorlog. Hun taak is om defecte tanks op te halen, voordat ze in handen van den vijand vallen. Veelal werden deze werkzaamheden onder direct vuur van den vijand verricht. Soms moesten ze een eind de zee in, om tanks, tractors of bulldozers, die in dieper water dan 10 voet waren terechtgekomen weer op te halen.

Deze tanktransporters vervoerden ook landingsvaartuigen, die het 9e leger noodig had om over den Rijn te komen. De 45-ton M. 19 met Dieselmotoren en haar trailer met 12 wielen vervoert 90.000 pounds evenals de M. 25.

Herstellingswagens. Deze $2\frac{1}{2}$ -tons 6 wielers werden tot dicht achter de voorste linies gebracht. Ze waren compleet uitgerust voor de herstellingen waarvoor ze waren bestemd. Er waren acht soorten herstellingsauto's speciaal bestemd voor herstel van draagbare wapenen, automobielen, artillerie, instrumenten, machineriën, elektrische uitrustingen, een voor laschwerk en een met groote werkbanken. Verder waren er nog bijzondere herstellingsauto's voor de Genie, voor de verbindingstroepen en voor den Quartermaster. Bij het ontwerpen van deze auto's moest men rekening houden dat alle benodigde gereedschappen handig geborgen moesten worden en dat voldoende ruimte overbleef voor boormachine, freesma-

chine, draaibank enz. Alleen de uitrusting is van deze auto's verschillend.

Zware kraanwagens. Langs iederen hoofdweg, die naar een gevechtsterrein leidt, treft men ettelijke defecte voertuigen aan. Het leger beschikt over stevig geconstrueerde 6×6 kraanwagens, om die auto's en tanks naar achteren te slepen en over te geven aan de herstelwerkplaatsen. Ze hebben aan de voorzijde een lierinrichting met een capaciteit van 20.000 pounds, de achterlier kan 55.000 pounds trekkracht ontwikkelen. De 10-tons kraan is in het midden bevestigd.

Bulldozers en Tankdozers. De troepen in voorste lijn konden met het oog op hun aanvoer van materieel dikwijls niet wachten op de Genie om bruikbare wegen te krijgen. Dit vraagstuk werd opgelost door de beschikbaarstelling van bulldozers. Deze werden meer en meer aangevraagd om eigen wegen te maken, bosschen van onderhout te zuiveren en b.v. bij munitie-opslagplaatsen een grondbescherming tegen vuur te maken. Bij het maken van vliegvelden werden ze veel gebruikt. Als vijandelijke scherpschutters te hinderlijk werden kwam de tankdozer in actie. Ze bracht groote hoeveelheden grond tegen de pillboxes of ondergrondsche kelders, zoodat de vijand daarin verstikte. Tankdozers beoogden hetzelfde als de bulldozers, doch de bediening was achter een pantserplaat beschermd. Ze bleken van bijzondere waarde om branden in munitiedepôt's te blusschen. Ze deden dit door de brandende gedeelten met zand en aarde te bedekken, terwijl de bediening beschermd was tegen springende projectielen.

De 20-ton kraan. De mobiele 240 mm houwitser en het kanon van 8 inch hebben een 20-ton kraan, met behulp waarvan de vuurmond geplaatst en tot vuren gereed gemaakt kan worden in minder dan 3 uren. Met een grijper worden eerst de benodigde kuilen gemaakt, om het onderstel te plaatsen. Zoowel dit onderstel, dat 39.600 pound weegt, als het 25.000 pounds wegende kanon worden door deze kraan van hun wagen gelicht en dan in hun vuurstelling gebracht.

Nieuwe wapenen.

Vliegende artillerie. Vanaf den 1en Wereldoorlog werden de vliegtuigen steeds zwaarder bewapend teneinde met succes op te treden tegen gronddoelen en tegen vijandelijke vliegtuigen. Machinegeweren van 0.30 en 0.50 inch waren voldoende totdat een nieuwe vliegtuigontwikkeling intrad met duikbommenwerpers, gevechtsbombardementsvliegtuigen en torpedovliegtuigen. Kanonnen van 20, 37 en 75 mm werden in de vliegtuigbewapening opgenomen, waardoor met kracht kon worden opgetreden tegen de moderne vliegtuigen, alsmede tegen tanks. De P. 39 Bell „Airacobra“ was met een 75 automatisch kanon van 37 mm uitgerust,

terwijl in 1943 het 75 mm kanon in vliegtuigen werd geplaatst.

Luchtmacht raketten. De raket uit een vliegtuig verschoten heeft veel minder spreiding dan een raket vanaf den grond verschoten, daar haar snelheid veel grooter is door de beweging van het vliegtuig. De gemiddelde spreidingen blijken respectievelijk 2 à 4°/∞ en 20 à 40°/∞.

De luchtmacht gebruikte de 4,5 inch raket, die ook bij grondtroepen in de bewapening is. De werpinrichtingen zijn echter verschillend. De standaard werpinrichting van het vliegtuig was aan weerszijden onder de vleugels bevestigd en had drie schietbuizen. Latere inrichtingen hadden geen buis meer, de raketten hingen aan kleine rails.

Beton-doorborende buizen. De aanslag van het projectiel tegen 's vijands pillboxes en andere betonversterkingen gaf weinig uitwerking, voordat de beton-doorborende buis was ingevoerd. Zware pantserprojectielen konden het beton wel doorboren, doch hun springlading was te klein om veel schade te veroorzaken. Het gewone projectiel met groote springlading daarentegen kon niet in het harde beton indringen, daar haar aluminiumbuis plat geslagen werd. Een nieuwe kleine, vertraagde buis werd ingevoerd, die de pantserdoorborende neus van het projectiel was, waardoor dit sprong na de doorboring.

Little David (914 mm mortier). De onverwachte capitulatie van Japan heeft dit land gespaard voor de geweldige verwoestingen van den 36 inch mortier, die speciaal voor den inval in Japan was gemaakt. Dit stuk heeft het groote voordeel boven het zware Deutsche spoorweggeschut dat het mobiel is. Afzonderlijke tractoren vervoeren de schietbuis en de groote beddingonderdeelen. Ze kunnen over wegen, doch ook door het terrein naar hun plaats van bestemming worden gebracht. Na ongeveer 12 uur is men tot vuren gereed. De Deutsche 820 mm kanonnen „Dora” of „Gustav” hebben 25 spoorwegwagens noodig en de opstelling duurt eenige dagen.

Radio Proximity Fuzes. (V T fuze = variable time) (Radarbuis). Het was geen toeval dat onze artillerieprojectielen, raketten en bommen uit vliegtuigen als het ware de aanwezigheid voelden van vijandelijke luchtdoelen.

Deze intuïtie kwam voort uit een zeer klein radio zend- en ontvangstation in den neus van het projectiel ingebouwd. De eerste zendt electromagnetische golven uit. Ontmoeten deze golven een voorwerp van behoorlijke afmetingen b.v. een vliegtuig, dan worden ze gedeeltelijk teruggekaatst en weer opgenomen door den ontvanger. Hierdoor wordt automatisch een elektrische stroom ingeschakeld, die de projectiellading doet explodeeren. Ze berust op het radarprincipe.

Kanonnen zonder terugstoot. De 57 mm en 75 mm kanonnen zonder terugstoot

hebben geen zwaar remmechanisme, zijn gemakkelijk met de hand te vervoeren, worden afgevuurd vanaf den schouder, of op drievoet geplaatst en hebben de dracht en nauwkeurigheid en de vernielende werking van licht veldgeschut. De 57 mm M. 18 kan staande, zittend en knielend tegen tanks of troepen verschoten worden tot op een afstand van 4300 yards. De te verschieten projectielen zijn geen raketten, doch een plastisch mechanisme vangt den terugstoot op.

Vechtwagens.

M. 4 Medium tanks. De geallieerde vechtwagenbedieningen, die tegenover Rommels beroemd pantserkorps stonden, met hun lompe M. 3 vechtwagens, met dubbelen toren, zullen zich de aankomst van de M. 4 General Sherman nog wel goed herinneren. Deze gestroomlijnde M. 4 zag men onmiddellijk snelheid en manoeuvreerbaarheid aan. De verschillende modellen waren voorzien van 75 of 76 mm kanonnen of 105 mm houwitser en konden gedurende de beweging behoorlijk vuren. Haar snelheid is ongeveer 25 mijl.

Lichte vechtwagens. Voor verkenningen zijn vlotte, lichte vechtwagens noodig. De M. 24 die in 1944 verscheen voldeed ten volle aan alle eischen, beschikte door haar 75 mm kanon, 3 machinegeweren van 0.50 en 0.30 inch en 4 halfautomatische geweren van 0.45 over een zeer groote vuurkracht.

Air-borne tanks. Luchtlandings-troepen kregen een gepantserde hulp door de lichte M. 22 vechtwagens, die met vrachtvliegtuigen en zweefvliegtuigen werden vervoerd. Hun gewicht was met bediening slechts 16.000 pounds. Hun wapens waren een 37 mm karon en 0.30 machinegeweer.

M. 26 Medium Tank. De in 1945 op het Westfront verschenen „General Pershing” woog 43 ton en was voorzien van een krachtig 90 mm kanon. Ze is de nieuwste en zwaarste Amerikaansche vechtwagen.

In den M. 5 light tank heeft men gyrostabilisators waardoor het kanon gedurende de beweging op het doel gericht blijft en een nauwkeurig vuur ook in beweging mogelijk is. Ten slotte heeft men nog de vlamspuitende vechtwagens, die brandende vloeistof tot 100 yards kunnen werpen.

(*Army Ordnance 1946-01.02.*)

Duitsche wenken voor misleiding van den vijand.

Onderstaande misleidingen zijn door de Duitschers op het Oostfront met succes toegepast, zoodat Veldmaarschalk Kesselring ze heeft doen uitgeven als instructies. De meeste hebben betrekking op het verdedigende gevecht of op den terugtocht.

1. Leidt de aandacht van den vijand af in te-
gestelde richting, zoodat je hem stil van
achteren kunt benaderen of zoodat je hem
ongezien kunt passeeren. Maakt b.v. lawaai
door met steenen te werpen.
Gebruikt kleine troepjes om de aandacht
te trekken, waardoor de hoofdtroep zijn
ontwikkeling kan uitvoeren.
2. Leg mijnen dwars over den weg, juist voor
een vijandelijk voertuig en dood vanuit
de hinderlaag de bediening als die er uit
klimt.
3. Als iemand van je hinderlaagploeg getroffen
wordt, doordat hij uit zijn gedekte opstel-
ling is weggekropen en dan om hulp roept,
gaat dan niet onmiddellijk naar hem toe.
Gijzelf zijt dan ook blootgesteld aan vjan-
delijk vuur.
4. Geluidmakende voorwerpen in de nabijheid
van draadhindernissen, alsmede het ge-
bruik van allerlei nabootsingen kunnen den
vijand het vuur doen openen. Op deze wijze
kan het aantal en de plaats van de vjan-
delijke wapens worden vastgesteld.
5. Als het noodzakelijk is, dat je doet of je
dood bent, gaat dan zoo dicht mogelijk bij
vijandelijke dooden liggen, totdat het ge-
vaar voorbij is of de duisternis is ingetre-
den. Een met geweevuur doorboorden
helm zal je helpen als doode te worden aan-
gezien.
6. Legt mijnen in verlaten loopgraven.
7. Snijdt 's nachts telefoondraden door en
leidt een uiteinde naar een hinderlaag,
waar vijandelijke verbindingsmensen dan
gedood kunnen worden of gevangen ge-
nomen.
8. Als vijandelijke patrouilles naderen, moet
het vuur zoo laat mogelijk worden geopend.
Dit vermeerdert de kans om te dooden of
om gevangenen te maken.
9. Door met een 20 mm machinegeweer in
een pantserwagen enkele schoten af te
geven, kun je den vijand in den waan bren-
gen dat je zwaar antitank geschut hebt.
10. Door de motoren van je wagens te laten
draaien kun je het geluid van naderende
en vertrekkende auto's nabootsen en aldus
troepenverplaatsingen nabootsen.
11. Gaat een terrein met draad afzetten en
plaatst hier en daar borden met „Achtung —
Minen!“, alsmede een doodskop. Daarna
mijnen leggen in de wegen, die om dit na-
gebootste mijnenveld heenleiden.
12. Patrouilles, die vijandelijke voertuigen ge-
bruiken, kunnen dikwijls een verrassing
teweegbrengen. Ook kunnen deze voertui-
gen worden gebruikt om vijandelijke sol-
daten in een hinderlaag te lokken.
13. Als je patrouille een bewoonde plaats na-
dert, kan het van belang zijn niet verder te
gaan, eenige schoten in de richting van het
dorp af te geven en daarna een omtrek-
kende beweging te maken. De tegenpartij
zal zichzelf dan waarschijnlijk verraden
door het vuur te openen.
14. Patrouilles achter het vijandelijke front zul-
len handwijzers verplaatsen en verkeerde
aanwijsborden plaatsen, om den vijand
o.m. in een hinderlaag te lokken.
15. Als de vijand onze waarnemingspatrouille
heeft ontdekt en vastgelegd, moeten we ter
plaatse nagebootste voorwerpen (b.v. een
helm) plaatsen en zelf zoo spoedig mogelijk
verdwijnen om elders onze opdracht uit
te voeren.
16. Als een verkennings- of gevechtspatrouille
door den vijand is ontdekt en het is noodig
terug te trekken, hang dan b.v. eerst wat
kleeren op, waardoor de aandacht van den
vijand hierop blijft gevestigd.
17. Bedekt je ingegraven opstellingsplaats met
planken en camoufleer deze, zoodat ze niet
afsteken in het terrein. Ge kunt de plank
met den helm oplichten, vuur afgeven en
is de vijand dichtbij, de plank weer laten
zakken.
18. Plaatst bossen stroo en hout rond gevulde
benzineblikken in de nabijheid van je op-
stellingsplaats. Nadert de vijand bij nacht,
vuur hier dan op en de aanvaller wordt ver-
licht.
19. In een verdedigingssysteem van zwaarte-
punten moeten ook nagebootste verdedi-
gingspunten zijn aangebracht. Met licht-
signalen den indruk te geven van een door-
loopende verdedigingslijn. Brengt in front
hier en daar een kunstmatige dekking voor
den vijand aan en legt daar vele mijnen of
maakt die dekkingen zoodanig, dat de vijand,
na het passeeren daarvan, in een sterk vuur-
front van ons komt.
20. Legt met oude blikken en vaten schijn-
opslagplaatsen voor brandstof aan om
's vijands luchtaanvallen uit te lokken.
21. Eveneens schijnbivaks en andere concen-
traties met gebruikmaking van oude ten-
ten, houten kratten, voertuigen e.d.
22. Laat 's nachts hier en daar lichten branden
in oorden, niet te dicht bij onze werkelijke
bivakplaatsen.
23. Lukt bomaanvallen uit door het plaatsen
van Swastika-vlaggen op vernielde voer-
tuigen op behoorlijken afstand van eigen
troepen.

(Intell. Bulletin 1945.01.)